

คำนำสำนักพิมพ์

ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เป็นอมตะผลงานของมังกรโบราณผู้วางลับ “โก้วเล้ง” สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คพิมพ์ใหม่ ได้รับลิขสิทธิ์ถูกต้อง

ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เรื่องราวเล่าถึงบุคคลอันมากสีสัน ทั้งมีชื่อเสียงผู้แสวงหาอิสระแห่งชีวิต หมิงงามผู้มีมือดีต่ออันตราย และชายชราผู้กุมอำนาจแห่งยุทธจักร

ยุทธจักรภายใต้ปลายปากกาของโก้วเล้งเต็มไปด้วยปรัชญาความคมคาย และความขบถย้อนหักเหลี่ยมซึ่งเหลี่ยม โดยเฉพาะในดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ “ยุทธจักร” ของโก้วเล้งในเรื่องนี้ยิ่งโดดเด่นเป็นพิเศษ สมกับที่เป็นผลงานที่ได้รับการยอมรับและกล่าวถึงในอันดับต้นๆ ของปรมาจารย์นักเขียนท่านนี้

ด้วยจิตคารวะ

สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊ค

ตำนานผู้แปล

เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เป็นผลงานที่ได้รับการกล่าวขวัญถึงมากที่สุดเรื่องหนึ่งของแก้วเล้ง มังกรโบราณผู้ล่วงลับ จัดอยู่ในชุดยุทธจักรนวนิยายอมตะตลอดกาล สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คส์จัดพิมพ์โดยได้รับมอบลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์ Laureate Book แห่งไต้หวันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

แก้วเล้งเขียนดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ โดยดัดแปลงจากเรื่อง เดอะก๊อดฟาเธอร์ ของมาริโอ ปูโซ เขียนถึงเรื่องราวของดอน คอร์ลีโอเน ผู้เสนอในสิ่งที่ท่านปฏิเสธไม่ได้ ซึ่งแก้วเล้งได้สร้างตัวละครชื่อซุนเจ็กแป๊ะ หรือที่ผู้คนทั่วไปเรียกขานด้วยความยกย่องว่าเล่าแป๊ะ (ท่านลุง)

.....

เม่งแซฮุ้นถอนกระบี่ออกในบัดดล หยาดโลหิตกระเซ็นช่านดุจม่านหมอกแผ่กระจาย หมอกโลหิตบดบังสายตาทุกคน ประกายกระบี่ที่เจิดจ้าดุจสายฟ้า กระชากขวัญวิญญาณทุกคนกระเจิดกระเจิง แต่หลังจากฆ่าคนเม่งแซฮุ้นต้องร่ำสุราเล่นพนัน เสาะหานางบำเรอสะคราญโฉม เพื่อลี้มเลือนเรื่องการฆ่าคนไปสิ้น

เรื่อง ดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ เป็นตำนานเรื่องราวของนักฆ่าเม่งแซฮุ้น ผีเสื้อเขียวเตี้ยบ และตัวแทนแห่งอำนาจคือเล่าแป๊ะ ความรักอันลึกซึ้งตรึงใจ การทรยศหักหลังที่คาดคิดไม่ถึง และเป็นบทพิสูจน์ของคำว่า “ศัตรูที่น่ากลัวที่สุด คือสหายที่อยู่ข้างกาย” นั่นเอง

น.นพรัตน์

ภวทฤษฎีเพชรฆาต

ดาวตก ผีเสื้อ กระจับปี่ เป็นเรื่องเกี่ยวกับดาวตก ผีเสื้อ และกระจับปี่

ประกายของดาวตกแม้กระชั้นสิ้น แต่บนแผ่นฟ้าดาราราย ยังมีดาวดวงใดเปล่งประกายเจิดจ้าจรัสโชติช่วงชัชวาลกว่ามัน?

ขณะที่ดาวตกปรากฏขึ้น ต่อให้เป็นหมู่ดาวประดับฟ้าชั่วนิรันดร์
ยังไม่อาจลบประกายประชันแสงกับมันได้

ชีวิตของผีเสื้อเป็นสิ่งเปราะบาง ถึงกับยังเปราะบางกว่าดอกไม้สดที่บ้าน
สะพรั่งอีก

แต่ทว่าผีเสื้อแต่งแต้มอยู่ในฤดูใบไม้ผลิอันสดใสตลอดกาล

มันสวยสดงดงาม มันอิสระเสรี มันโฉบบินตามอำเภอใจ

ชีวิตของผีเสื้อแม้กระชั้นสิ้น แต่เปี่ยมไปด้วยสีสันอันเพริศแพรว

ปรุ้งแต่งตำได้ให้หอมจรุง

มีแต่กระจับปี่จึงค่อนข้างอมตะยั่งยืน

ประกายและชีวิตของมือกระจับปี่ผู้หนึ่ง มักขึ้นอยู่กับการที่กำกระสัน
มันในมือ

แต่กระบี่หากเจ็บบ่นน้ำใจ ปรกกายของมันจะแปรเปลี่ยนเป็นกระชั้น
สั้นจุดเดียวกับดาวตกหรือไม่?

ทั้งสามสิ่งหมายถึงผู้คนสามคน คนที่มีชีวิตเลือดเนื้อ มีความรัก
และความแค้น มีคุณธรรมและความกล้าหาญสามคน

หมายถึงปรกกายที่กระชั้นสั้น ชีวิตที่สดสวย และอำนาจอันยิ่งใหญ่
เรื่องราวในโลกคล้ายหมากรุกกระดานหนึ่ง พลิกแพลงผันแปรสุด
หยั่งคาด เมื่อผู้รู้ใจแก่งแย่งชิงอำนาจ ความจงรักภักดีกลายเป็นการทรยศ
หักหลัง

นี่คือที่มาของดาวตก ผีเสื้อ กระบี่

**ขณะที่ดาวตกกรีดผ่านม่านรัตติกาล บุรุษหนุ่มผู้หนึ่ง กำลังนอนเหยียดยาว
อยู่บนหินเขี้ยวก้อนนี้**

มันร่ำสุราหมกมุ่นการพนัน

มันเที่ยวสตรี ในชีวิตมันเคยพานพบผ่านสตรีทุกรูปแบบมา

มันถึงกับเคยฆ่าคน!

แต่ขอเพียงปรากฏดาวตกขึ้น บุรุษหนุ่มจะนอนทอดกายแหงนหน้า
รอชมดู ขอเพียงสามารถเห็นถึงลำแสงอันรุ่งโรจน์โชติช่วง พร่าพรายตา
นั้นก็มีความสุขสันต์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ นับเป็นความสุขประการสำคัญที่สุด
ในชีวิตมัน

มันไม่ต้องการดูเรื่องราวใดผูกมัดตน จนพลาดโอกาสชมลำแสง
ของดาวตก เนื่องเพราะในชีวิตมัน น้อยครั้งจะมีความสุขอื่นอีก

มันถึงกับคิดไขว่คว้าดาวตกดวงหนึ่งมาไว้ในอุ้งมือ นั่นย่อมเป็นเรื่อง
เมื่อเนิ่นนานมาแล้ว ตอนนี้ความเพ้อฝันของมันหลงเหลืออยู่ไม่มากนัก
ถึงกับแทบสิ้นสูญไปแล้ว

...สำหรับบุคคลเช่นมัน ความเพ้อฝันไม่เพียงนำหัวร่อ มิหนำซ้ำ

เป็นความอัปยศประการหนึ่ง

ที่ซึ่งบุรุษหนุ่มทอดกายอยู่ เป็นที่ซึ่งสามารถพบเห็นดาวตกชัดเจนที่สุด
นี่เป็นที่ราบลุ่มบริเวณเชิงเขาถัดไปปลูกห้องไม้เล็ก ๆ ภายในห้อง
ยังจุดโคมไฟ สายลมพวยพัดผ่าน บางครั้งหอบเอาเสียงหัวเราะระริกขึ้น
เสียงจอกสุราระทบกันแว่วมากระทบโสต

นั่นเป็นห้องหับของมัน เป็นสุราและสตรีที่มันกว้านซื้อมา
แต่บุรุษหนุ่มยินยอมทอดกายอยู่ที่นี้ ยินยอมอยู่โดดเดี่ยวลำพัง
ประกายของดาวตกกลับหายไปแล้ว ลำธารข้างหินเขียวไหลรินหลัง
ช่วงเวลาของการแสวงหาความสุขผ่านพ้นไปแล้ว ตอนนี้มันต้องขมจิตใจ
ให้เยือกเย็นลง เยือกเย็นโดยสิ้นเชิง

เนื่องเพราะก่อนลงมือฆ่าคน สมควรมีจิตใจสงบเยือกเย็นโดยสิ้นเชิง
บุรุษหนุ่มตอนนี้กำลังจะปฏิบัติกรฆ่าคน!

มันไม่ชมชอบฆ่าคน

ทุกครั้งคราที่คมกระบี่ของมันทิ่มแทงใส่หัวใจผู้อื่น โลหิตสด ๆ
ไหลหลังลงมาตามคมกระบี่ มันหาได้เสพรบกับความเข้าใจที่บันดาลให้ผู้คน
เลือดลมระอุพลุ่งพล่านไม่

มันเพียงรู้สึกปวดร้าว

แต่ไม่ว่าเป็นความปวดร้าวลึกล้ำปานใด รุนแรงเพียงไหน มันต่าง
ต้องสะกดกลั้น

มันมิอาจไม่ฆ่าคน

หากไม่ฆ่าคน มันต้องตาย!

...บางครั้งการมีชีวิตของคนผู้หนึ่ง หาใช่เพราะเพื่อเสพสุข หากแต่
เพื่อกล้ำกลืนความปวดร้าว เนื่องเพราะการมีชีวิตอยู่ก็เป็นหน้าที่ประการ
หนึ่ง เป็นหน้าที่ซึ่งไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีปัญญาปฏิเสธได้

บุรุษหนุ่มหวนทบทวนถึงเหตุการณ์ที่ฆ่าคนเป็นครั้งแรก

ลกเอียงเป็นมหานครอันรุ่งเรือง

เมืองลกเอียงชุมนุมด้วยผู้คนทุกประเภท มีทั้งวีรบุรุษผู้กล้า มี
อันธพาลคนเสเพล บ้างยากจนขั้นแค้น บ้างหรุหรารุ่มรวย ยังมีประมุข
พรรคสองพรรค เจ้าสำนักสามสำนักพำนักอยู่ในเมือง

แต่มีว่าผู้ใดก็ไม่เชื่อเสียงกระเดื่องลือเท่ากิมเซี้ยลี้ (ทวนทองแซ่ลี้)
ไม่ว่าผู้ใดไม่มีทรัพย์สินสมบัติเทียบเท่าครึ่งหนึ่งของทวนทองแซ่ลี้ ไม่ว่า
นักสู้ผู้ใดก็ไม่อาจต้านรับสี่สิบเก้ากระบวรท่าทวนอันเร้งร้อนถึยิบดุกจลม
คลุ้มฝนคลั่งของทวนทองแซ่ลี้ได้

เป้าหมายการฆ่าครั้งแรกของบุรุษหนุ่ม คือทวนทองแซ่ลี้

ชื่อเสียงและสมบัติพัสถานของทวนทองแซ่ลี้ไม่ได้ร่วงหล่นลงจากฟ้า
หากแต่ได้มาด้วยการแก่งแย่งช่วงชิง ด้วยอำนาจป่าเถื่อนโหดร้าย ดังนั้น
มันมีศัตรูอยู่มากหลาย มากมายจนกระทั่งมันเองยังจำแนกจดจำไม่หมดสิ้น

แต่กลับมีผู้ใดคิดใคร่หมายฆ่ามัน และไม่มีผู้ใดกล้า

ในสังกัดทวนทองแซ่ลี้ มีสี่เทวราช สิบสามองครักษ์ พลังฝีมือทุก
ผู้คนล้วนจัดอยู่ในอันดับหนึ่งในบู๊ลิ้ม ยังมีจอมพลังสูงใหญ่อีกสองคน คอย
แบกทวนทองแก่มัน

คนเหล่านี้ปกติไม่คลาดคลาจากมันแม้สักย่างก้าว

ทวนทองแซ่ลี้เองก็สวมใส่ชุดกิมซิกะ (เกราะใยทอง) ที่ดาบกระบี่
ไม่กล้ากรายติดตัว ผู้อื่นมิเพียงไม่อาจปลิดชีวิตมัน กระทั่งเข้าใกล้ยังไม่มี
ปัญญากรายใกล้ได้

ต่อให้มีคนฝีมือสูงเยี่ยมกว่าทวนทองแซ่ลี้คิดใคร่ฆ่ามัน ก็ต้องทะลวง
ผ่านด่านกลไกเจ็ดแห่ง บุกเข้ากิมเซี้ยเป้า (ป้อมทวนทอง) จู่โจมทำลาย
เหล่าจอมพลังสี่เทวราชสิบสามองครักษ์ที่ห้อมล้อมอยู่รอบกายมัน ทิม
แทงกระบี่ใส่คอกอหยมมันไม่อาจทำร้ายส่วนสัดอื่นเด็ดขาด

กระบี่นี้มีอาจพลาดผิดแม้แต่หน่วยนิด ไม่อาจเข็งช้ำแม้สักส่วนเสี้ยว

ของวินาที

เนื่องเพราะท่านจะไม่มีโอกาสครั้งที่สองอีก
ทั่วทั้งแผ่นดินมิมีผู้ใดคิดทิ่มแทงกระเบื้องนี้ ไม่มีผู้ใดสามารถกระทำ
มิเพียงหนึ่งเดียวที่กระทำได้ คนผู้นั้นคือบุรุษหนุ่มเม่งแซฮุ้น (ดาวตก
แซ่เม่ง)

ก่อนอื่น เม่งแซฮุ้นใช้เวลาครึ่งเดือนศึกษาชีวิตความเป็นอยู่ ภาวะ
แวดล้อมนิสัยความคุ่มเคยของทวนทองแซ่ลี่ ทั้งสอบถามกำหนดการ
แต่ละวันของมันจนจนซึ่งกระจ่าง

เม่งแซฮุ้นใช้เวลาอีกหนึ่งเดือน ปะปนเข้าป้อมทวนทองเป็นผลสำเร็จ
ทำหน้าที่คนงานตักน้ำประจำโรงครัว

จากนั้นเม่งแซฮุ้นสะกดกลั้นใจรอคอยอีกหนึ่งเดือน
...ไม่ว่าเรื่องราวใดล้วนสะสง่าไต้ย่ายตาย ที่ลำบากยากเย็นคือการรอคอย
ทวนทองแซ่ลี่คล้ายดรุณีพรหมจารีที่รักษานวลสงวนตัว ไม่เปิดโอกาส
ให้ผู้คนรุกรานกล้ากราย กระทั่งตอนอาบน้ำ บัสสวาระ ยังมีคนพิทักษ์คุ้ม
ครองอยู่ข้างกาย

แต่ทว่า ขอเพียงสามารถสะกดกลั้นใจรอคอย จะช้าเร็วโอกาสย่อม
มาถึง...ดรุณีพรหมจารีก็มีเวลาเป็นแม่เด็กเช่นกัน!

มีอยู่วันหนึ่ง ปรากฏลมรุนแรงกระโชกกระหน่ำ หอบมงกุฎเหนือ
ศีรษะทวนทองแซ่ลี่ร่วงหล่นลงมา คนสนิทข้างกายสี่คนพากันโลดแล่นตามไป
สายตาทวนทองแซ่ลี่ก็กวาดมองตามมงกุฎที่ถูกลมพัดปลิวว่อนไป
พริบตานั้น มิมีผู้ใดแยแสสนใจเรื่องอื่นอีก เนื่องเพราะช่วงเวลานั้น
นั้นกระชั้นสั้นไป ไม่มีผู้ใดสามารถเกาะกุมโอกาสชั่วพริบตานี้ได้
ดังนั้น ทวนทองแซ่ลี่และพวกจึงชะล่าใจไปแล้ว พวกมันเห็นว่านี่ไม่มี
ใดต้องกริ่งเกรงกังวล

วินาทีนั้น เม่งแซฮุ้นพลันโถมปราดมาจากด้านข้าง ร่างยามลอยอยู่

กลางอากาศ กระบี่ยาวถูกชักจากฝัก แหว่งเฉยๆ ออกหนึ่งกระบี่

เพียงกระบี่เดียวเท่านั้น!

กระบี่ยาวแทงใส่เส้นโลหิตบริเวณต้นคอด้านซ้ายมัน ทะลวงทะลุ
ออกทางหลอดคอด้านขวา!

เม่งแซฮุ้นถอนกระบี่ออกในบัดดล หยาดโลหิตสาดกระเซ็นชาน
ดูม่านหมอกแผ่กระจาย

หมอกโลหิตบดบังสายตาทุกคน ปรกกายกระบี่ที่เจิดจ้าดูสยหาย
กระซกขวัญวิญญานทุกคนกระเจิดกระเจิง

ยามเมื่อหมอกโลหิตสร้างชา เม่งแซฮุ้นก็พลั่วห่างจากที่เกิดเหตุกว่า
สิบลวา

ไม่มีผู้ใดสามารถบรรยายระดับความเร็วของท่าร่างเม่งแซฮุ้น
ยิ่งไม่มีผู้ใดบรรยายความรวดเร็วกระบี่นี้ได้

ฟังว่าตอนบรรจุกลบบึงทวนทองแซ่ลี่ ดวงตามันยังเบิกโพลง ใน
สายตา ยังเปี่ยมแววเคลือบแคลงไม่เชื่อถือ

มันไม่เชื่อว่าตนเองก็ต้องตายเช่นกัน

มันจวบจนตายยังไม่เชื่อว่า มีคนสามารถปลิดชีวิตมัน

ข่าวการตายของทวนทองแซ่ลี่ สะท้านสะเทือนทั่วแผ่นดิน แต่ยังไม่
มีผู้ใดรู้จักชื่อเม่งแซฮุ้น

เนื่องเพราะไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ นี่เป็นการลงมือของผู้ใด

มีคนสัจย์สาบานว่า ต้องสืบเสาะ “ฆาตกร” ผู้นี้จนพบ เพื่อล้างแค้น
แก่ทวนทองแซ่ลี่

บ้างกลับลั่นปากว่า จะเสาะหา “เทพเจ้า” ท่านนี้จนพบ คุณเขาลง
จุมพิตเท้าของท่าน ขอบคุณท่านที่กำลังเกาหัวแกงนึ่ง

ยังมีบรรดามือกระบี่วัยฉกรรจ์ที่ต้องการมีชื่อเสียงก็ออกสืบเสาะหา
เม่งแซฮุ้น เพียงเพื่อประลองฝีมือกับมันสักครา พิสูจน์ว่าเพลงกระบี่ผู้ใด

รวดเร็วกว่า

แต่เม่งแซฮุ้นล้วนไม่นำพา

หลังจากฆ่าคน เม่งแซฮุ้นจะเร่งรูดกลับมายังห้องไม้โดดเดี่ยวหลังนี้
ซ่อนตัวอยู่มุมห้อง ทั้งอาเจียนทั้งหลังน้ำตา

จนบัดนี้เม่งแซฮุ้นแม้ไม่หลังน้ำตาอีก เนื่องจากน้ำตาไหลหลัง
หมดสิ้นแล้ว แต่ทุกครั้งที่มาคน ทุกคราที่เห็นคราบโลหิตบนคมกระบี่ยัง
อดลอบอาเจียนมิได้

ก่อนลงมือฆ่าคน เม่งแซฮุ้นจะข่มจิตใจจนเยือกเย็น เยือกเย็นโดยสิ้นเชิง
แต่หลังจากฆ่าคน เม่งแซฮุ้นก็ไม่อาจบังคับตนเองอีก

เม่งแซฮุ้นต้องรำสຸรา เล่นพนัน เสาะหานางบำเรอสะคราญโฉม
เพื่อลี้มเลือนเรื่องการฆ่าคนไปสิ้น

แต่เม่งแซฮุ้นไม่มีปัญญาลี้มเลือนได้ ดังนั้นได้แต่รำตี๋ม พนัน เทียว
สตรีสีบต่อไป

จวบจนถึงเวลาฆ่าคนครั้งต่อไป

เมื่อถึงเวลานั้น เม่งแซฮุ้นจะทอดกายบนหินเขียวริมลำธารเพียง
ลำพังไม่กระทำเรื่องใดทั้งสิ้น ไม่ครุ่นคิดถึงเรื่องใดทั้งสิ้น

มันไม่อาจครุ่นคิดและไม่กล้าคิด

เม่งแซฮุ้นได้แต่ฝืนจิตใจตนเองเยือกเย็นลง เพื่อจะได้ฆ่าคนอีกคนหนึ่ง

มันทั้งไม่รู้จักเป้าหมายที่คิดฆ่า ทั้งไม่มีบุญคุณความแค้นต่อกัน

กระทั่งพบพานยังไม่เคยพบพานมาก่อน

แต่เม่งแซฮุ้นจำต้องฆ่าคนผู้นี้

เม่งแซฮุ้นที่ฆ่า เนื่องจากกอล่าตัว (พี่ใหญ่แซ่ก้อ) ให้มันกระทำ

ครั้งแรกที่เม่งแซฮุ้นพบพานกอล่าตัว เพิ่งมีอายุหกขวบ

ตอนนั้นมันมิได้รับประทานอาหาร อดอยากมาเป็นเวลาสามวันแล้ว

...สำหรับกับเด็กทารกอายุหกขวบ ความหวียวโหยบางครั้งก็น่าสะพรึง
กลัวกว่าความตาย ยากกล้ำกลืนฝืนทนกว่าการรอคอยความตาย

เม่งแซฮุ้นหวียวโหยจนล้มฟูบอยู่ข้างทางหลวง ดาพว่าพรายจนแทบ
มองไม่เห็นสิ่งใด

เด็กทารกอายุหกขวบก็สัมผัสกับ “ความตาย” นี่นับเป็นโศกนาฏกรรม
ประการหนึ่ง

แต่ตอนนั้น เม่งแซฮุ้นรู้สึกถึงความตายจริงๆ ...อาจบางที เม่งแซ
ฮุ้น ตายตั้งแต่ตอนนั้นกลับประเสริฐกว่า

แต่เม่งแซฮุ้นกลับไม่ตาย เนื่องจากปรากฏมือข้างหนึ่งยื่นมา
หยิบยื่นหมั่นโถว (ซาลาเปาไม่มีไส้) ให้ใบหนึ่ง

เป็นมือของกอล่าตัว

หมั่นโถวทั้งเย็นซัดทั้งแข็งกระด้าง

แต่ขณะที่เม่งแซฮุ้นรับหมั่นโถวใบนั้น น้ำตาถึงกับไหลรินหลัง ราว
รดหมั่นโถวจนเปียกชุ่มโชก

เม่งแซฮุ้นไม่มีวันลืมเลียนรสชาติของการกลืนน้ำตาที่ทั้งขม
ทั้งเค็มกร่อยลงคอ พร้อมกับหมั่นโถวใบนั้นตลอดกาล

เม่งแซฮุ้นก็ไม่มีวันลืมเลือนมือของกอล่าตัวชั่ววันจันทร์

ตอนนี้มือข้างนั้นมิได้หยิบยื่นหมั่นโถวเย็นซัดแก่มันอีก หากแต่
เป็นเงินสุกปลั่ง ทองคำแท่ง มันต้องการมากน้อยเท่าใดก็ได้ก็ได้รับเพียงนั้น

บางครั้งมือข้างนั้นยังยึดเยียดแผ่นกระดาษเล็ก ๆ แก่เม่งแซฮุ้น บน
กระดาษเขียนนามบุคคลผู้หนึ่ง สถานที่แห่งหนึ่ง และกำหนดช่วงเวลาหนึ่ง

กระดาษแผ่นนั้น จะเป็นยันต์คร่ำวิญญาณ เป็นประกาศิตมัจจุราช
ของคนผู้นั้น!

“ซุนแจ็กแป๊ะ

เมืองไซวจิว

กำหนดสี่เดือน”

นี่คือแผ่นกระดาษที่เม่งแซฮุ้นได้รับในคราวนี้

กำหนดสี่เดือนหมายความว่า ซุนเจ็กแป๊ะต้องจบชีวิตภายในสี่เดือน
แน่นอน

นับแต่เม่งแซฮุ้นสังหารทวนทองแช่ลี ยังไม่เคยใช้เวลากว่าสามเดือน
ฆ่าคนผู้หนึ่งมาก่อน

มาตรา เป็นตอนที่มันฆ่าเจ้าสำนักเตียงซังรุ่นที่เจ็ด ฉายาเทียนน้ำ
เกี่ยมชะ (จอมกระบี่ฟ้าทักษิณ) เพียงใช้เวลาทั้งสิ้นสี่สิบเอ็ดวัน

นั่นมิใช่สืบเนื่องจากเพลงกระบี่ของมันรวดเร็วกว่าเดิม หากแต่
จิตใจมันเย็นเยียบกว่าเดิม ฝีมือก็อำมหิตกว่าเดิม

เม่งแซฮุ้นทราบดี ไม่ต้องใช้เวลาถึงสามเดือนฆ่าคนผู้หนึ่งอีก
กอล่าตัวก็ทราบ

แต่ตอนนี้ กำหนดเวลากลับยาวนานถึงสี่เดือน แสดงแน่ชัด ซุน
เจ็กแป๊ะเป็นบุคคลเยี่ยงไร คิดใครฆ่าคนผู้นี้ไม่ทราบยากลำบากเพียงไหน

สำหรับกับนามซุนเจ็กแป๊ะ เม่งแซฮุ้นหาแปลกหูไม่ ซึ่งความจริง
ชนชาวยู้อิมที่ไม่เคยได้ยินชื่อซุนเจ็กแป๊ะยังน้อยกว่าสาวกสาดตาไม่รู้จัก
องค์พระยูไลอีก

ในจิตใจชนชาวยู้อิม ซุนเจ็กแป๊ะมิเพียงเป็นองค์พระยูไลโปรดสัตว์
ทั้งยังเป็นพญามอันอำมหิต ขณะที่ท่านบังเกิดมูทิตาคิด สามารถเล่าตำนาน
อยู่ข้างเตียงทารกป่วยไข้ที่ไม่เคยรู้จักเป็นเวลาสามวันสามคืน แต่ยาม
เมื่อท่านดาลเดือด ก็สามารถถล่มหลายค่ายโจรใหญ่บนเทือกเขาคี้เลี้ยง
ทั้งแปดแห่งภายในเวลาสามวัน!

แต่ตอนนี้ นามระบือลือลั่นนี้ แปรเปลี่ยนเป็นไว้คุณค่าความหมาย
สำหรับเม่งแซฮุ้นแล้ว คล้ายกับเป็นนามคนตายผู้หนึ่งก็มีปาน

เม่งแซฮุ้นถึงกับสามารถคาดคำนวณสภาพการณ์ที่คมกระบี่ของตน

ที่มแห่งใส่ชั่วคราวใจซุนเง็กแป๊ะได้ แต่มันก็คาดคิดได้ว่า คมกระปี่ซุนเง็ก
แป๊ะอาจทะเลวงใส่ชั่วคราวใจของตน

หากมีไซ้ซุนเง็กแป๊ะตาย ก็เป็นมันสิ้น!

ความนี้ไม่มีหนทางเลือกอื่นอีก เพียงแต่มีว่าผู้ใดเป็นหรือตาย เม่ง
แซฮุ้นล้วนไม่นำพา

ขอบฟ้าบูรพารุ่งสว่างรำไร ฟ้าสว่างแล้ว

หมอกอรุณค่อยๆ คลี่คลุมซุนเขาไพโรพฤกษ์เหนือลำธารน้ำใส
จากนั้นถูกลมยามเข้าพัดพากระจายลอยล่องถึงที่ไกลตา ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่
ทราบว่าลอยพลิวถึงที่ใด จวบจนพัดกระจายสิ้นจึงยุติ

...บางครั้งชีวิตคนโยมิไซ้เป็นเฉกเช่นกับหมอกควัน?

เม่งแซฮุ้นยึดกายซ้าๆ ก้าวเนิบนาบสู่ห้องไม้

ห้องไม้ปลุกอยู่ริมดงบังสีแดงฉาน บางครั้งยังแว่วเสียงหัวร่อระริก
ดังออกมาแสดงแน่ชัด คนในห้องยังไม่ทราบ ความสุขทุกข์หรรษ์ลวงลั้บไป
กับรัตติกาลแล้ว สภาพความจริงอันรวดราว กำลังgrayมาพร้อมกับอรุโณทัย

เม่งแซฮุ้นผลึกประตูห้อง หยุดยั้งยืนดู

ภายในห้องมีผู้คนสี่ห้าคน เป็นบุรุษสตรีแทบเปลือยเปล่า บ้างเมามาย
ไม่ได้สติ บ้างโอบกอดหลับไหล บ้างกลับเหม่อมองโคมโดดเดี่ยวข้างจอก
สุรารอย่างเซื่องซึ่มเซา

พอพบเห็นเม่งแซฮุ้น ที่เมามายสร้างเมากว่าครึ่ง คุณอนที่โอบกอด
ผละจากกัน สตรีที่เปลือยร่างท่อนบนสามนางหัวร่อดังเจ็ยแจ้ว วิ่งตะบึง
ตรงมา

พวกนางบ้างทอดแขนขาฟ่องกลมกลึงดูจอสรวพิษ โอบรอบคอ
เม่งแซฮุ้น บ้างแนบนาบอวอบอุ้มอันอบอุ้นกับแผ่นอกมัน

พวกนางล้วนผุดผาดสะคราญ ล้วนเยาว์วัยยัง ดั่งนั้นยังไม่รู้สำนึก

การขายความสาวเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัวเพียงไหน ยังคงแยมยิ้มหยาดยิ้ม ตัดพ้อตำหนิว่า “ท่านปลื้มตัวไปที่ใด? ทำร้ายพวกเราจนกระทั่งสุรายังดื่มไม่ลง”

เม่งแซฮุ้นจับจ้องมองพวกนางอย่างเย็นชา สตรีเหล่านี้เป็นนางคณิกา เลื่องชื่อที่ตนกว้านกวาดมา เพราะเพื่อพวกนาง เงินทองของตนได้หลั่งไหล ออกไปดุจสายน้ำ

เมื่อครั้งวันก่อน เม่งแซฮุ้นยังทอดกายในอ้อมอกพวกนางเพื่อพำร่ำ พรอดคำหวาน ที่กระทั้งตนเองยังแทบมิเชื่อว่าเปล่งจากปากตน ตอนนั้น มันกลับกล่าวเพียงประโยคเดียว

“ไสหัวไป!”

บุรุษคนเดียวผู้หนึ่งพลันลุกขึ้นนั่งกระซกเสียงว่า “ท่านเรียกพวกนางไสหัวไป?”

มันเปลือยร่างท่อนบน มิทราบเหวี่ยงอาการทั้งไปที่ใด เผยเห็นผิวกาย สีทองแดง กล้ามเนื้ออันบึกบึนแข็งแกร่ง ข้างกายยังวางไว้ด้วยดาบเล่มหนึ่ง เป็นดาบสีม่วงคล้ำ ตัวดาบสะท้อนประกายระยิบระยับดุจเกล็ดปลา เม่งแซฮุ้นกวาดมองมันแวบหนึ่งกล่าวว่า “ท่านเป็นใคร?”

คนผู้นั้นหัวร่อแล้ว กล่าวว่า “ท่านคงเมามายแล้ว กระทั่งเราเป็นใครยังลืมเลือน เราคืออาคันตุกะที่ท่านซื้อเชิญจากช่องซาฮวยเล่า (ช่องสามบุปผา) พวกเราสองพบพานขณะดื่มสุราเป็นท่านซื้อเชิญเรามา”

มันพลันหน้าเคร่งเครียดลง กล่าวต่อ “เราที่ติดตามมา เนื่องจากเพราะที่นี่มีสตรี ท่านไหนเลยเรียกพวกนางไสหัวไปได้?”

เม่งแซฮุ้นคั่นเสียงว่า “ท่านก็ไสหัวไป!”

คนผู้นั้นหน้าแปรเปลี่ยนไป มือหยาบใหญ่คว้ากุมด้ามดาบกระซกเสียงว่า “ท่านว่าอะไร?”

“ไสหัวไป”

ประกายดาบวูบขึ้นแวบ คนผู้นั้นกระโดดปราดขึ้น กล่าวเสียง
เก๋ยวกราด “ต่อให้ท่านเมามายจนเลอะเลือน ต่อให้ลืมเลือนว่าเราเป็นใคร
ก็ไม่บังควรลืมเลือนดาบเกล็ดปลาเล่มนี้”

ดาบเกล็ดปลามีใช้ดาบพื้นเพสามัญจริงๆ ดีจากเหล็กม่วงไม่เพียง
มีราคาล้ำค่า ยังมีน้ำหนักยิ่ง หากมีใช้มีศักดิ์ฐานะ จะไม่ใช่ดาบชนิดนี้
หากไม่ใช่จอมดาบเลิศล้ำ ก็ใช้ดาบชนิดนี้ไม่ได้

ในยุทธจักรมีเพียงผู้คนสามคนที่ใช้ดาบชนิดนี้

เม่งแซฮุ้นไม่ต้องการทราบว่ามันเป็นใคร เพียงถามว่า “ท่านเคย
ใช้ดาบเล่มนี้ฆ่าคน?”

“ยอมแน่นอน”

“ฆ่ามากน้อยเท่าใด?”

คนผู้นั้นกล่าวอย่างภาคภูมิใจ “ยี่สิบคน อาจบางทีมีเพียงเท่านั้น ผู้ใด
สามารถจดจำเรื่องเช่นนี้ได้?”

เม่งแซฮุ้นเขม่นมองฝ่ายตรงข้าม บังเกิดอัคคีโทษะกลุ่มหนึ่ง เผาผลาญ
จากกระดูกสันหลัง พลุ่ขึ้นสู่ห้วงสมอง

เม่งแซฮุ้นมักรู้สึก การฆ่าคนเป็นเรื่องปวดร้าวประการหนึ่ง ตนขบคิด
ไม่เข้าใจ ในได้ห้ถ้าไหนมีคนยึดถือการฆ่าคนเป็นเรื่องมีเกียรติหน้าภาคภูมิใจ?

เม่งแซฮุ้นชิงชังคนประเภทนี้ ดุจเดียวกับชิงชังอสรพิษร้าย

คนผู้นั้นลดดาบลง แค้นหัวรอกกล่าวว่า “แต่วันนี้เราไม่คิดฆ่าคน
อย่าว่าแต่เราดีมีสุราของท่าน ใช้สตรีของท่านแล้ว...”

มันไม่ทันกล่าวจบ เม่งแซฮุ้นพลันถาโถมเข้าหามัน

คนผู้นั้นตัวดาบขึ้นตามสัญชาตญาณ แต่หมัดแข็งกระด้างเย็น
เยียบข้างหนึ่ง ต่อยถึงโหนกหน้ามันก่อนแล้ว

คนผู้นั้นคล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง ปราศจากความเจ็บปวดรวดร้าว
หรือประหวั่นพรั่นพรึง

ผ่านไปเนิ่นนาน ค่อยรู้สึกมีลมเยียบหอบหนึ่งกระโชกถูกใบหน้า
คล้ายเข็มแหลมคมทิ่มแทงถึงกะโหลกและมันสมองมัน

คนผู้นั้นยกมือขึ้นลูบปากอย่างลึมตัว กลับสัมผัสถูกเลือดเนื้ออ่อน
นุ่มนิ่มไม่มีทั้งริมฝีปาก ไม่มีทั้งฟัน เหนือขึ้นไปก็ยุบหายปราศจากจมูก

จนบัดนี้มันค่อยรับทราบถึงอำนาจหมัดเม็งแซ่ฮั่น ค่อยบังเกิด
ความประหวั่นพรึ่นพริ้งแผ่ซ่านจากกันบึ้งหัวใจ แผลเสียงอุทานออกมา
วิ่งตะบึงสุดชีวิตออกนอกห้องไม้

บุคคลอื่นได้ยินเสียงร่ำร้องของมันแต่ไกลยังเข้าใจว่าเป็นเสียงร้อง
ของสัตว์ป่าที่ถูกนายพรานใช้ดาบเขียดคอเสียอีก

ในห้องไม้ไม่มีบุคคลอื่นอีก แต่ในขวดยังมีสุรา

เม็งแซ่ฮั่นนอนลงซ้าๆ วางขวดสุราลงบนทรวงอก

สุราไหลหลั่งออกจากขวดซ้าๆ ครั้งหนึ่งชโลมทรวงอก อีกครั้งหนึ่ง
ไหลรินเข้าปากของตน

สุราอันเผ็ดร้อนฉุนเฉียวไหลผ่านปลายลิ้นรินลงสู่ลำคอ ไหลเข้าสู่
ทรวงอก คล้ายหลอมรวมเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับสุราบนแผ่นอก ห่อหุ้ม
ตลอดทั้งร่างมันไว้

เม็งแซ่ฮั่นพลันบังเกิดอาการมึนงงประการหนึ่ง

ปกติก่อนที่จะฆ่าคน เม็งแซ่ฮั่นมักรักษาความแจ่มใสไว้ ไม่แต่จะ
ต้องสุราแม้แต่น้อย

แต่ครั้งนี้กลับผิดแผกแตกต่าง

เม็งแซ่ฮั่นพลันรู้สึกตนไม่บังควรฆ่าซุนเจ๊กเป๊ะ ทั้งไม่คิดกราย
ใกล้คนผู้นี้ คล้ายกับมีลางสังหรณ์อัปมงคลประการหนึ่งครอบงำจิตใจ

เงาทะมึนของความตายคล้ายคลี่ทางออกตัดกรมมัน!

ตัวเข้ผู้เสอโสม

ยามเมื่อตีมสุรจกที่เจ็ดลงไป ดวงตางพลันสุกใสกระจ่างขึ้น

ผู้ตีมสุรจกในโลก สามารถแบ่งเป็นสองประเภท หนึ่งนั้น หลังจาก
รำตีมสุรจก ดวงตางจะเปลี่ยนเป็นหรีปรีอ เลือนสลัวแดงฉานด้วยสายเลือด
ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนจัดอยู่ประเภทนี้

นางกลับจ้ดอยู่อีกประเภทหนึ่ง

เมื่อตีมถึงจกที่เก้า ดวงตางถึงกับกระจ่างแจ่มใสดุจดวงดาว

ภายในห้องหับนี้ มีผู้คนหกเจ็ดคนกำลังทอดลูกเต๋า เสียงลูกเต๋าที่
ทอดลงในขามสดีใส่ไพเราะดุจระฆังเงิน

โคมไฟเป็นสีเงินยวงติดตั้งอยู่บนผนัง แสงโคมนุ่มนวลส่องต้อง
ภาชนะเคลือบอันประณีตบนโต๊ะ โต๊ะเป็นไม้แก่นจันทร์ ฝังด้วยหินอ่อน
ส่องต้องใบหน้าที่หลังห้องทั้งหกเจ็ดใบนั้น

นางรู้สึกพอใจยิ่ง!

นี่เป็นห้องของนาง ทุกสรรพสิ่งภายในห้องนี้ล้วนเป็นสมบัตินาง
และห้องหับนี้เป็นเพียงสินทรัพย์ส่วนน้อยในหลักทรัพย์ของนาง

ผู้คนภายในห้อง หากมิใช่พ่อค้าวาณิชที่รุ่มรวยมหาศาลก็เป็นวีรบุรุษ

ผู้กล้ากระตือรือร้น ความจริงกระทั่งเหลือบแลยังไม่ซ้ำเลื่องแลนาง
ตอนนี้กลับเป็นสหายของนาง

ขอเพียงนางเอ่ยปาก พวกมันยินยอมกระทำทุกเรื่องราวให้กับนาง
เนื่องเพราะพวกมันก็มีข้อข้องรื่องต่อนาง นางก็สามารถสนองความต้องการ
ทุกรูปแบบของพวกมัน

ผู้ที่หันหน้าหาประตูเป็นชายกลางคนไว้เคราสั้นสวมใส่ชุดแพรผู้หนึ่ง
คือประมุขตระกูลฉิ่งรุ่งที่หก ซึ่งมีความเป็นอยู่ภูมิฐานที่สุดแห่งแคว้นลู่ตั้ง
มืออยู่วันหนึ่ง มันกล่าวด้วยความมั่นใจว่า มันรับประกันอาหาร
มาทุกชนิดเพียงไม่เคยรับประกันอัฐที่ปิ้งย่างจนสุกตัวหนึ่ง

วันรุ่งขึ้น มันเพิ่งลืมตาขึ้น ก็เห็นชายฉกรรจ์สี่คนหามอาหารเข้า
ของมันเข้ามา

อาหารเข้ามันคืออัฐที่ย่างสุกตัวหนึ่ง!

ขณะอยู่ในสถานที่ของนาง ท่านสามารถร้องขอสิ่งที่เหลวไหลกว่านี้
แต่ไม่ว่าท่านต้องการอันใด ประกันว่าไม่ผิดหวังเด็ดขาด

แต่เมื่อสิบปีก่อน นางปราศจากทุกสิ่งอัน กระทั่งเสื้อผ้าเรียบร้อย
สักชุดก็ไม่มี ได้แต่ปล่อยให้ประกายตาอันละมิบที่นกระหายของอันธพาล
หยาบช้า จับจ้องมองส่วนสัตว์สงวนที่ปรากฏออกนอกร่มผ้าของนาง

ตอนนั้นไม่ว่าผู้ใดมอบเสื้อผ้าแก่นางชุดหนึ่ง ก็สามารถครอบครอง
ร่างกายนาง

แต่ตอนนี้นางแทบครอบครองทุกสรรพสิ่ง!

เสียงทอตลกเต๋าดังไม่หยุดยั้ง คำพ่นยิ่งมายิ่งมาก เห่งบนใบหน้ายิ่ง
ไหลยิ่งหนาแน่น

นางมองดูใบหน้าพวกมัน พลันรู้สึกน่าหัวร่อยยิ่ง บุรุษที่ปกติหน้าตา
เคร่งขรึมสำรวจรวมเหล่านี้ พอเห็นการพ่นและสตรีจะแปรเปลี่ยนเป็นสุกรสุนัข

เป็นสัตว์ผสมระหว่างสุกรและสุนัข

นางสะอิดสะเอียนจนแทบอาเจียน

บนโต๊ะพนักมีคนร้อง “ครานี้เราเป็นเจ้าของ เล่าบั้งเหนี้ย (เก้าแก่เหนี้ย) คิดแทงสักตาหรือไม่?”

นางเดินเข้าไป ล้วงตัวแลกเงินฉบับหนึ่งวางลงบนโต๊ะ

ผู้เป็นเจ้าของเป็นหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัย ทั้งยังเปิดร้านอาหารหลายแห่ง ปกติมันชอบเปิดเผยแพร่ร่างกายที่ทั้งหยาบกร้าน ทั้งบึกบึน และอวดโอ้วงแหวนที่ประดับหยกโบราณสมัยอันบนนิ้วมือ แสดงว่ามันมีเพียงมีร่างกายแข็งแรงยังมากล้นเงินทอง

นางยิ้มทราบบว่า มันคิดและเล็มครอบครองนาง

แต่คนที่เจ้ามือทอดได้เป็น “สิบเอ็ด” สร้างความลึงโลดแก่มันจนหัวร่อแล้วเผยเห็นฟันสีเหลืองที่คล้ายสุนัขหิวโหยภายในปาก

นางกวาดลูกเต๋ารั้งขึ้น ทอดลงอย่างเฉื่อยชา ทอดได้เพียงสี่แต้ม

เจ้ามือกวาดตามายังตัวแลกเงินของนางเห็นเป็นจำนวน “ห้าหมื่นตำลึงถ้วน” รอยยิ้มยิ้มมันยังแสบะกว้างกว่าเดิม

นางเพียงยิ้มเล็กน้อย กล่าวว่า “นี่เป็นการแทงเล่นเท่านั้น ซังซาเอี้ยตอนนี้มีสีหน้าผิดปกติ ไยไม่ทดลองเห่าหอนเยียงสุนัขเพื่อรับกับใบหน้าสักครา”

เพราะเพื่อเงินห้าหมื่นตำลึง ยังมีผู้คนอีกมากมายยินยอมเห่าหอนเยียงสุนัข

แต่นางกลับพลิกเปิดประตูเบาๆ ปลีกตัวจากมา นางกริ่งเกรงหากอยู่สืบไป ต้องอาเจียนกลางสถานที่นั้น

เบื้องนอกเป็นยามอรุโณทัย ในแสงอรุณรำไร อุทยานอันไพศาลแห่งนี้ยิ่งลึกลับกว่าเดิม

นางเดินไปตามทางน้อย เดินออกจากเขตอุทยานอันตระการ ก็ บรรลุถึงห้องไม้ที่เชิงเขา พอผลึกประตูก็กก็พบเห็นเม่งแซฮุ้นที่ตกอยู่ใน อាកารกึ่งเมามาย

นางเดินเข้าไปอย่างเงียบงัน ยื่นมือถึงเบื้องหน้าเม่งแซฮุ้น

เม่งแซฮุ้นมิได้หลับไหล ไม่ได้เมามาย เพียงไม่ต้องการมีจิตใจ แจ่มใสเท่านั้น

พอได้ยินเสียงผีเท้า เม่งแซฮุ้นค่อยลืมตาขึ้น ดังนั้นเห็นมือของนาง ไม่ว่าผู้ใดมีอาจไม่ยอมรับ นี่เป็นมือสวยซึ่งงดงามคู่หนึ่ง เพียง แต่ค่อนข้างใหญ่ไปบ้าง แสดงว่าเจ้าของมือคู่นี้มีนิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว

ตอนนี้ผู้ที่พบเห็นมือคู่นี้ ประกั้นว่าไม่เชื่อถือมือสองข้างนี้ เคยชุด คู้ยมันเทศจากพื้นน้ำแข็ง เคยชุดถ่านหินจากเหมืองร้างที่ลึกหลายสิบลวา เพื่อความอยู่รอดของชีวิต

นางเพ่งมองเม่งแซฮุ้นหยิบฉวยขวดสุราบนทรวงอกขึ้นอย่าง แผลวเบากล่าวว่า “ท่านไม่บังควรดื่มสุรา”

ส้อมเสียงนางแมนุ่มนวล แต่แฝงการออกคำสั่ง

นางออกคำสั่งต่อเม่งแซฮุ้นได้จริงๆ “กอเล่าตัว” หาไซ่ตัวกอ (พี่ชาย ใหญ่) หากแต่เป็นตัวเจ้ (พี่สาวใหญ่) ชีวิตของมันเป็นมือคู่นี้หลุดรั้งจากห้วง ความตาย หมันโถวที่ทั้งเย็นชืดทั้งแข็งกระด้างในตอนนั้น ยังล้ำค่ากว่า ทองคำทั้งมวลในตำใต้อีก

ตอนนั้นเป็นกสิยุคหลังสงครามรบพุ่ง ทุกแห่งหนอดอยากยากไร้ ท่านสามารถเห็นคนอดอาหารตายอยู่ข้างทางได้ทุกเมื่อ การอดตายไม่นับ เป็นเรื่องประหลาด สามารถมีชีวิตสืบต่อจึงเป็นปรากฏการณ์พิสดาร

ทารกชายอายุหกขวบที่กำลังรำบิตามารดา ไม่มีบ้านปราศจากทุก สิ่งอันเช่นเม่งแซฮุ้น กลับมีชีวิตสืบต่อ มิเพียงเป็นเรื่องประหลาด ยังนับ เป็นปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์

ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์นี้ เป็นกอล่าตัวสร้างสรรค์ขึ้น

นางสร้างสรรค์ปรากฏการณ์ปาฏิหาริย์สี่ครั้ง ชุบเลี้ยงทารกชาย
กำพร้ารวมสี่คน ผู้ที่อายุเยาว์ที่สุดเพิ่งห้าขวบ ตอนนั้นนางเองเป็นเพียง
ทารกหญิงอายุสิบสามปี

เพราะเพื่อเลี้ยงดูทารกกำพร้าทั้งสี่ และชุบเลี้ยงตนเองให้อยู่รอด
นางแทบกระทำทุกเรื่องราว

นางขโมย นางช่ວงชิง นางหลอกหลวง ถึงกับกระทั่งขายตัวเอง

เมื่ออายุสิบสี่ นางถูกคนขายเนื้อผู้หนึ่งใช้เนื้อสุกรสองซังเป็น
เหยื่อล่อ พร้าทำลายพรหมจารีไป นางไม่มีวันลืมเลือนใบหน้าอันที่นกระหาย
ที่กดทับอยู่เหนือร่างกายไปนั้นตลอดกาล

สิบห้าปีให้หลัง นางสืบเสาะจนพบคนขายเนื้อนั้น ใช้ดาบยาวสาม
เชียวเล่มหนึ่ง ทะลวงเข้าปากมัน!

อาทิตย์อุทัยลับไ้หน้าต่างกระดาษจนเรื่องรอง

นางเดินไปปล่อยม่านหน้าต่างลง นางไม่ชมชอบแสงอาทิตย์ เนื่อง
เพราะแสงอาทิตย์สามารถส่องเห็นถึงรอยตีนกาบริเวณหางตานาง

ที่แท้ปีนี้นางอายุกว่าสามสิบแล้ว

เม่งแซฮุ้นพลันกล่าวว่า “ท่านมาเร่งรัดข้าพเจ้า?”

กอดัวเจ้ (พี่สาวใหญ่แซ่ก้อ) ยิ้มพลางกล่าวว่า “ท่านไม่ต้องให้เรา
เร่งรัดมาก่อน ทั้งไม่เคยสร้างความผิดหวังแก่เรา”

“แต่ครั้งนี้...”

กอดัวเจ้กล่าวว่า “ครั้งนี้เป็นอย่างไร?”

“ครั้งนี้ข้าพเจ้าไม่ไป ได้หรือไม่?”

กอดัวเจ้หันขวับมา เฟ่งมองจ้องหน้าเม่งแซฮุ้น กล่าวว่า “เพราะ
เหตุใด? ท่านกลัวซุนเง็กแป๊ะ?”

เม่งแซฮุ้นไม่ตอบคำ เนื่องจากตนมีทราบสมควรตอบอะไรดี
เพียงถามตนเองในใจ

“เรากลัวจริงหรือไม่?”

ไม่ใช่

หากคนผู้หนึ่งกระทั่งความตายยังไม่พรั่น ยังกลัวอันใด?

...นั่นเป็นความเบื่อหน่ายชนิดหนึ่ง เป็นความเบื่อหน่ายที่แทรกซึม
ถึงสายเลือด กัดกร่อนถึงกระดูก เบื่อหน่ายต่อการฆ่าคน เบื่อหน่ายการ
หลังโลหิต และเบื่อหน่ายชีวิตที่ไม่มีวันเห็นแสงสว่างเช่นนี้

...ชีวิตเช่นนี้ ไยมิใช่เป็นเฉกเช่นกับนางคณิกา?

นางคณิกาเพียงถูกคุกคามให้ร่วมรักกับบุคคลที่พวกนางไม่ชมชอบ
มันกลับถูกคุกคามให้ฆ่าคนที่ตนไม่ต้องการฆ่า อาจบางที่ค่าตอบแทน
ของมันสูงล้ำกว่าแต่ก็เป็นการขายตนเองเช่นกัน

หากนางคณิกาเบื่อหน่ายต่อชีวิตอันเหลวไหล อาจสามารถแต่งงาน
กับคนธรรมดาสามัญคนหนึ่ง แต่มันกลับไม่อาจหยุดยั้งยุติได้แต่รอจนคม
กระบี่ผู้อื่นทิ่มแทงใส่หัวใจของมันจึงยุติ

เบื้องหน้าของมันมีหนทางเพียงสายเดียว เบื้องหลังกลับมีเส้นหนึ่ง
คอยเร่งรัดให้รุดหน้า

เนิ่นนานให้หลังเม่งแซฮุ้นจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเพียงไม่คิดไป”

รอยยิ้มอันผิดคาดสะคราญบนใบหน้ากอดตัวเจ้าพลันผืนนี้ค้าง กล่าวว่
“ไม่ได้ ท่านมิอาจไม่ไป”

นางสาวเท้าเข้าใกล้กว่าเดิม กล่าวต่อ “ท่านก็ทราบ เจี๊ยะคั้งอยู่แถบ
ตะวันตกเฉียงเหนือ เสี่ยวฮ้อ (ฮ้อน้อย) เข้าสู่ครหลวง ระหว่างนี้ไม่รุด
กลับมา อย่าว่าแต่ภารกิจนี้แม้ท่านจะกระทำได้ มีแต่ท่านจึงสามารถ
จัดการกับซุนเจ็กแป๊ะ”

เม่งแซฮุ้นโพล่งว่า “เอี้ยบเซ็งเล่า?”

กอดตัวเจ้าแค่นหัวร่อทวนคำว่า “เอ๊ยบเซียง? ตอนนี้นมันได้แต่อุ้มเด็กทารกเท่านั้น”

“แต่กาลก่อนมันเคยปฏิบัติภารกิจเซียงนี่มา”

กอดตัวเจ้าเน้นเสียงว่า “กาลก่อนเป็นกาลก่อน!”

สีหน้านางอ่อนโยนลง กล่าวเสียงนุ่มนวล “เราให้โอกาสมันแก้ตัวสามครั้ง แต่มันลวนทำงานล้มเหลว เราไม่อาจให้มันสร้างความผิดหวังแก่เราเป็นคำรบสี่”

สีหน้าเม่งแซฮุ้นปราศจากความรู้สึกใดๆ แต่หางตาข้างขวากลับสั่นกระตุกตลอดเวลา นี่เป็นอาการปฏิกิริยาในตอนที่ตนเศร้าเสียใจและเดือดดาลถึงขีดสุด

มันกับเอ๊ยบเซียง เจี้ยเซ่คั้ง เสียวฮ้อ ล้วนเป็นทารกกำพร้าที่กอดตัวเจ้าซุกเลี้ยงจนเติบโตใหญ่ ต่างเป็นผู้ช่วยอันเข้มแข็งของนาง

เอ๊ยบเซียงความจริงเป็นผู้นำพวกตน ไม่เพียงมีอายุสูงวัยที่สุด ทั้งยังฉลาดปราดเปรื่องที่สุด เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่สุด

แต่ตอนนี้...

กอดตัวเจ้าทอดถอนใจ พลันทรุดนั่งลงนอนเคียงคู่กับเม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “อย่าได้ทู่มเถียงกับเราอีก เราเห็นดีเห็นชอบแล้ว”

นางยื่นมือช้าๆ เกาะกุมมือของมันไว้ กล่าวต่อช้าๆ “เราทราบว่าคุณก็เห็นดีเห็นชอบยิ่ง แต่ชีวิตเป็นเช่นนี้ พวกเราต้องมีชีวิตสืบต่อ ไม่อาจหยุดยั้งยุติได้”

มีชีวิตสืบต่อ? เม่งแซฮุ้นไหนเลยนำพากับการมีชีวิตสืบต่อ?

แต่ในชีวิตของคน มักมีเรื่องบางประการที่ท่านมิอาจไม่นำพา

เม่งแซฮุ้นจำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ เพื่อทดแทนพระคุณกอดตัวเจ้า

เม่งแซฮุ้นพริ้มตาลง กล่าวว่า “หากท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะไป”

กอดตัวเจ้าเกาะกุ่มมือเม่งแซฮุ้นแนบแน่นกว่าเดิม กล่าวว่า “เราทราบ
ว่าท่านมิเคยสร้างความผิดหวังแก่เรามาก่อน”

มือของนางอบอุ่นและนุ่มนวล ตั้งแต่เม่งแซฮุ้นอายุหกขวบ มือข้าง
นี้ก็ยึดกุ่มตบเสมอ นางเป็นทั้งเพื่อนคู่ทุกข์ เป็นพี่สาวใหญ่ และเป็น
มารดาของตน

แต่ตอนนี้เม่งแซฮุ้นพลันพบว่า มือข้างนี้ถ่ายทอดความรู้สึกที่
ผิดแผกอีกประการหนึ่ง

เม่งแซฮุ้นลืมนตาขึ้น มองดูมือข้างนั้น จากนั้นเลื่อนไล่สายตาขึ้นไป
ช้าๆ ในที่สุดพบเห็นเค้าหน้านางและดวงตานาง

ดวงตานางกระจ่างสุกใส แต่เค้าหน้านางกลับเลื่อนสลัว แสงอาทิตย์
ถูกม่านหนาที่บังกั้นอยู่นอกหน้าต่าง โคมไฟภายในห้องก็ดับวูบลง

เม่งแซฮุ้นพลันพบว่า นางคล้ายเป็นคนแปลกหน้าผู้หนึ่ง เป็นสตรี
แปลกหน้าที่สะคราญเลิศล้ำ

กอดตัวเจ้าก็เพ่งมองมัน เน้นนานให้หลังจึงถอนใจเบาๆ กล่าวว่า
“ท่านมิใช่เด็กทารกแล้ว”

เม่งแซฮุ้นยอมไม่ไหว ตั้งแต่อายุสิบสามขวบตนก็มีไม่ใช่เด็กทารกอีก

กอดตัวเจ้ากล่าวว่า “เราทราบว่าท่านเสาะแสวงหาสตรีมาหลาย”

เม่งแซฮุ้นส่งเสียงดังอึมคราหนึ่ง

กอดตัวเจ้ากล่าวว่า “ท่านชมชอบพวกนางหรือไม่?”

“ไม่”

กอดตัวเจ้ากล่าวว่า “ท่านไม่ชมชอบพวกนาง แสดงว่าพวกนางไม่
สามารถให้ความสุขแก่ท่าน หากคนผู้หนึ่งไม่ได้รับความสุขสุดยอดจะรู้สึก
เบื่อหน่ายในชีวิต”

นางแยมยิ้มออกมา รอยยิ้มหยาดยิ้มดูจวบว้แยม กล่าวว่า “อาจบางที
ท่านยังไม่เข้าใจสตรีอย่างถ่องแท้ ยังไม่ทราบสตรีสามารถปลุกปลอบ

กำลังขวัญแก่บุรุษได้เพียงไหน”

เม่งแซฮุ้นสงบปากคำไม่กล่าวอะไร

กอดตัวเจ็ยัดกายซ้าๆ อิริยาบถซัดซ้อยนุ่มนวล งดงามรัดรีงกระไร
ปานนั้น

นางวางมือลงบนกระดุมเสื้อ ปลดกระดุมเสื้อออกทีละเม็ด...

ทันใด นางพลันเปลือยเปล่าตลอดทั้งร่าง เอวนางยังคอดกิ่ว ทรวงอก
ยังตมตั้ง ช่วงขาเรียวยาวแข็งแรง ทุกส่วนสัดเปี่ยมเสน่ห์ดึงดูดใจ

ผิวกายนางเรียบลี้นละมุน เป็นประกายดุจแพรวพรรณอันล้ำค่า
สะท้อนแสงชวนละลานพร่าพราย ดุจตั้งกำลังเรียกร่องเชิญชวน

นางมิใช่สตรีที่ลวงเล่ห์ร้ายมาแต่แต่บ่อย

ยามเย็นหยัดอยู่ที่ท่ามกลางอรุณราง นางคล้ายเทพธิดาจากสวรรค์
ชั้นฟ้า

นางจับจ้องมองเม่งแซฮุ้นแน่วหนึ่ง

เม่งแซฮุ้นพลันบังเกิดความพลุ่งพล่านใจสุดบรรยาย กระทั่งคอดหอย
คล้ายตีบตัน พริบตานั้นทั้งลืมนอนอดีต ลืมนอนอนาคต กระทั่งปัจจุบัน
ยังลืมนอน

นางโน้มร่างลงหาทีละน้อย กล่าวเสียงแผ่วเบานุ่มนวล คล้ายลอย
ละล่องจากสุดแดนไกล

“หากท่านเข้าใจสตรี จะไม่บังเกิดความเบื่อหน่ายอีก เราจะสอนให้
ท่านเข้าใจ...”

ลมหายใจนางอบอุ่นละมุนดุจสายลมฤดูใบไม้ผลิ แผ่ความหอม
ซาบซ่าเคลิบเคลิ้มประการหนึ่ง

อาจบางทีนางเหมายแล้ว แต่สุราก็หลอมละลายกลายเป็นความ
อบอวล

มาตรแม้วันวัยสาวของนางล่วงลับผ่านพ้น แต่นางยังเป็นสตรีที่

ไม่อาจต่อต้านขัดขืนนางหนึ่ง

เม่งแซฮุ้นพลันกระโดดปราดขึ้นจากเตียง พุ่งผ่านประตูห้องออก
จากห้องไม้มา

มันโลดตะบึงอยู่ท่ามกลางลมอรุณที่แผ่ความเหน็บหนาวของฤดู
ใบไม้ร่วงตั้งราวสัปดาห์ต้องเกาทัณฑ์ตัวหนึ่ง

มันคิด มันต้องการ แต่มันไม่อาจรับได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ มัน
ต้องการรุนแรงปานใด แต่มันไม่อาจรับไว้เด็ดขาด!

เม่งแซฮุ้นบังเกิดความพลุ่งพล่านเป็นครั้งแรกเมื่ออายุสิบสามปี
ตอนนั้นพวกตนยังร่อนเร่ระหกระเหิน มีอยู่วันหนึ่งหลับไหลในยุ้งข้าวสาร
ของผู้อื่น

ตอนนั้นเป็นฤดูร้อน ในยุ้งข้าวสารทั้งอบอ้าวทั้งร้อนรุ่ม ขณะหลับ
ไหลถึงเที่ยงคืน มันรุ่มร้อนกระสับกระส่ายจนตื่นขึ้น บังเอิญพบเห็นนาง
ใช้น้ำเย็นชำระกายอยู่ที่มุมห้อง

แสงจันทร์สาดลอดช่องระบายลมของเพดานยุ้งข้าวสารลงมา ส่อง
ต้องเรือนร่างที่เปลือยเปล่า เปล่งปลั่งเป็นประกายของนาง อากัปกิริยา
นางเป็นไปตามความรู้สึกภายในที่เร่งเร้า

นางใช้มือลูบไล้ คลึงเคล้าบนอกกลมของตนเองเบาๆ ในลำคอบังเกิด
เสียงครางปานละเมอ

จากนั้น ร่างอันแอ่นของนางพลันสั่นสะท้านตลอดทั้งร่างคล้าย
ปลดเปลื้องโดยสิ้นเชิง

ตอนนั้นเม่งแซฮุ้นรู้สึกท้องน้อยมีอึดคึกกลุ่มหนึ่งลุกฮือโหม ต้องขบ
گرامแน่นแน่น พริ้มสองตาลง เหงื่อแปดเปื้อนอาการฉุนชุ่มไซก

นับแต่นั้น ทุกครั้งที่บังเกิดความรู้สึกพลุ่งพล่าน ก็อดครุ่นคิดถึง
นางมิได้ ประหวัดนึกถึงมือข้างที่เคล้าคลึงบนทรวงอก หวนนึกถึงเท้าที่
สั่นระริกของนาง

หลังจากนั้นทุกครั้ง เม่งแซฮุ้นจะบังเกิดความรู้สึกคล้ายกระทำผิดชนิดหนึ่ง พยายามหักห้ามความคิดของตนเองอย่างไม่คิดชีวิต ถึงกับซุกซ่อนเข็มเล่มหนึ่งไว้ทุกครั้งที่ยังเกิดความต้องการ จะใช้เข็มแทงเท้าตนเอง

เม่งแซฮุ้นยิ่งเติบโต รูเข็มที่เท้ายิ่งมาก จวบจนพบพานสตรีอย่างแท้จริง

แต่ระหว่างที่ตนคลอเคลียร่วมกับสตรี ขอเพียงพริ้มตาลงอดยี้ดถือสตรีอื่นเป็นนางมิได้

เม่งแซฮุ้นไม่เคยคาดคิดมาก่อน ตนมีวันได้ครอบครองนางจริงๆ

แต่มีว่าอย่างไร มันไม่อาจรับได้

ขณะที่เม่งแซฮุ้นถอนมือออกจากห้องไม้ สีหน้านางคล้ายถูกคนตบไล่ผาดหนึ่ง สำหรับกับสตรีนางหนึ่ง ในโลกไม่มีความอัปยศใดเกินกว่านี้อีก

เม่งแซฮุ้นล่วงรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของนาง แต่ตนมิอาจไม่ปฏิเสธ

นางเป็นเจ้าเจี (พี่สาว) ของตน เป็นเพื่อนของตนตลอดกาลนาน ตนไม่อาจทำลายฐานะนางที่ประทับในห้วงความทรงจำของตนเด็ดขาด

ที่ด้านข้างเป็นดงไม้แถบหนึ่ง กิ่งใบเริ่มร่วงพร่างพจุ

เม่งแซฮุ้นวิ่งตะบึงเข้าดงไม้ หยุดยั้งชะงักลง โอบกอดต้นไม้เบื้องหน้าต้นหนึ่งไว้ เสียดสีใบหน้าตนเองกับเปลือกไม้อันหยาบกร้าน เพื่อสะกดความรู้สึกภายใน

กระชกเงาเมื่อสังหาร

อาทิตย์ลอยสูงขึ้น อุทยานดงดอกไม้งามตระการปานภาพวาด

ในรัศมีสามพันลี้้นี้ ไม่มีอุทยานที่วิจิตรงดงามกว่านี้อีก ยิ่งมีมี
สถานเรียงรมย์ที่ดึงดูดใจคนกว่านี้อีก

ผู้คนทุกชนชั้นจากสถานที่ทุกแห่งหนเร่งรุดมาอยู่ที่นี้เป็นจุดเดียว
คล้ายกับแมลงวันเห็นโลหิตบนเนื้อ ล้างผลาญเงินทองหุนสุดท้ายจนหมด
สิ้นค่อยยिनยอมจากไป

เนื่องเพราะสถานที่นั่นคือ **ไควอ้วะลิม** (พนาสำราญ)

ในสถานที่นี้ ท่านมิเพียงสามารถซื้อสุราที่กลมกล่อมที่สุด สตรีที่
ประเสริฐที่สุดได้ ยังสามารถซื้อความฝันที่ท่านเข้าใจว่าไม่มีวันปรากฏ
เป็นความจริง

ขอเพียงท่านยินยอมทุ่มเทเงินทอง ท่านถึงกับสามารถซื้อชีวิตของ
ผู้คนที่ท่านต้องการกำจัดได้

ที่นี่ไม่มีสิ่งทีเงินทองซื้อไม่ได้ และไม่มีสิ่งใดทีได้โดยไม่ต้องจ่ายเงิน
ทอง เมื่อบรรลู่ถึงที่นี่ต้องตระเตรียมจ่ายเงินทอง กระทั่งเม่งแซฮุ้นก็
ไม่นอกเหนือกฎเกณฑ์

ไม่มีผู้ใดได้รับการยกเว้นอยู่เหนือกฎเกณฑ์

เนื่องเพราะประมุขพนาสำราญคือกอกเกี้ยเพี้ยกอเล่าตัวพี่สาวใหญ่
ของเม่งแซฮุ้น ชีวิตที่ลำบากยากแค้นร้อนร่ำระหกระเหินมาเกือบยี่สิบปี
สอนให้นางเรียนรู้ถึงประการหนึ่ง

“ต่อให้เป็นบุตรในสายเลือด ก็มีสู้เงินทองในกระเป๋า!...”

ในโลกไม่มีสิ่งใดล้ำค่าเกินกว่าเงินทองอีก

ไม่มีผู้ใดบอกว่านางไม่ถูกต้อง เนื่องเพราะนี่เป็นบทเรียนที่ได้จาก
ความข้นแค้นสุดแสนสาหัส เป็นความปวดร้าวที่จริงแท้แน่นอนยิ่งกว่า
แล้วเนื้อตนเองอีก

ภายในห้องเชิงสะพานน้อย ปรากฏผู้คนหลายคนเดินออกมา มือโอบรอบ
เอวสตรีสาวข้างกาย ทางหนึ่งอำปากหวา ทางหนึ่งวิพากษ์วิจารณ์ถึงการ
โรมรันพันตูเมื่อครู่

การพนันหามรุ่งหามค่ำ บางครั้งยังเข้าใจกว่าเคี้ยวกรากว่าการ
หาญหักด้วยอาวุธพิสูจน์ความเป็นตายกันเสียอีก

เม่งแซฮุ้นจดจำออกว่า ผู้นำหน้าแซ่ฉิ่ง เป็นประมุขรุ่นที่หกซึ่งมี
ความเป็นอยู่ภูมิฐานที่สุดแห่งแคว้นลู่ตัง อายุสูงวัยจนสามารถเป็นปู่ของ
สตรีที่ข้างกายได้

แต่มันรักษาสุขภาพร่างกายตลอดมา พละกำลังยังกระปรี้กระเปร่า
เปี่ยมล้น ดั่งนั้นฤดูใบไม้ร่วงของทุกปีต้องเดินทางมายังพนาสำราญ
พำนักอยู่ระยะเวลาหนึ่ง

เม่งแซฮุ้นนึกคิดขึ้น ‘หรือมันเป็นผู้เสนอเงินทองแก่กอตัวเจ้า
ต้องการซื้อชีวิตซุนเจ็กแป๊ะ?’

หากคิดซื้อชีวิตผู้คน ย่อมต้องจ่ายค่าตอบแทนสูงยิ่ง ทอดตาทั่ว
ทั้งยุทธจักรผู้ที่มีศักดิ์ศรีคู่ควรกับการซื้อซุนเจ็กแป๊ะมีไม่มากนัก

กาลก่อนเม่งแซฮุ้นพอรับภารกิจฆ่าคน ไม่เคยต้องการทราบว่าคุณ
จ้างเป็นใคร แต่ครั้งนี้พลันบังเกิดความสงสัยอยากรู้ขึ้น

คำคั้นนี้ผู้แช่จึงแสดงว่าพนันชนะ เสียงหัวร้องจิ้งก้องกังวานเป็นพิเศษ
แต่แล้วเสียงหัวร้องพลันชะงักค้าง เนื่องเพราะบนสะพานน้อยมีคนผู้หนึ่ง
สวนทางมา

คนผู้นี้ร่างสูงใหญ่ สวมชุดยาวสีเขียวอ่อน ผมเผ้าขาวดอกเลาเกล้า
เป็นมวยในมือบังเกิดเสียงดิงด้าง คล้ายถือลูกเหล็กอยู่สองลูก

ตำแหน่งที่เม่งแซฮุ้นยืนหยุดอยู่ มองไม่เห็นใบหน้าคนชุดเขียว เพียง
สามารถเห็นสีหน้าจึงฮู้ฮวยแห่งแคว้นลู่ตั้ง

จึงฮู้ฮวยมีศักดิ์ศรีในยุทธจักรมีตำทราวม สามารถเทียบเทียมเจ้า
สำนักทุกค่ายสำนัก แต่ยามเมื่อเห็นคนชุดเขียว สีหน้าพลันแปรเปลี่ยน
เป็นเคารพบนอบเบี่ยงวบมาข้างสะพาน น้อมกายคารวะ

เม่งแซฮุ้นปรารถนาใครติดตามไปชมดูว่า คนชุดเขียวเป็นใครเป็น
ผู้ว่าจ้างสังหารขุนเง็กแป๊ะหรือไม่ แต่ก็ทำไม่ได้

ขณะพำนักในพนาสำราญ เม่งแซฮุ้นเป็นเพียงวิญญาณที่มีอาจเห็น
แสงตะวันตลอดกาล ทั้งไม่มีชื่อแซ่ ทั้งไม่อาจทำความรู้จักกับผู้อื่น และ
ไม่อาจให้บุคคลอื่นรู้จักตน

เนื่องเพราะกอล่าตัวไม่ต้องการให้ชนชาวบู๊ล้มล่วงรู้ว่ามีบุคคล
เยี่ยงเม่งแซฮุ้นดำรงคงอยู่

เม่งแซฮุ้นคือมือเพชรฆาต มีชีวิตอยู่เพื่อฆ่าคน และต้องจบชีวิต
เพราะถูกคนฆ่า

หากเม่งแซฮุ้นคิดมีชีวิตยืนยาว ก็ไม่อาจมีความรู้สึกอ่อนไหว ไม่
อาจมีสหาย ยิ่งไม่อาจมีชีวิตเป็นตัวของตัวเอง

ชีวิตของมันขายแก่กอล่าตัวแล้ว!

เม่งแซฮุ้นพลันพบว่า กระทั่งต้นไม้ก็ยังเข้มแข็งกว่าตน อย่างน้อย

ฉันไม่น่าจะมีชีวิตของตัวเอง อย่างน้อยยังสามารถยืนหยัดด้วยตนเอง

เม่งแชฮุ้นผลักลำตันไม้ ยึดกายยืนหยัดมัน บนยอดไม้พลันปรากฏมือข้าง
หนึ่งปล่อยห้อยลงมา ในมือยังมีสุราขวดหนึ่ง

สู่มเสียงแหบทุ้มเสียงหนึ่งดังว่า “สร้างเมาตั้งแต่เช้าเช่นนี้ มิใช่
เรื่องประเสริฐนัก รีบดื่มอีกจอกหนึ่ง”

เม่งแชฮุ้นก้มศีรษะลงรับขวดสุรามา

มันไม่ต้องเงยหน้าขึ้นก็ทราบคนบนยอดไม้เป็นใคร ต่อให้ไม่ได้ยิน
สู่มเสียงที่หน้าวันจะแหบทุ้มลงยังจดจำมือข้างนี้ได้

มือข้างนี้ใหญ่และเบาบาง แสดงว่าไม่ว่ามันยึดกุมสิ่งใด สามารถ
กำกระสุนมัน โดยเฉพาะขณะจับกระบี่ ไม่ว่าผู้ใดก็อย่าหมายกระแทก
กระบี่ในมือมันร่วงหล่นลง

แต่มือข้างนี้ไม่ได้จับกระบี่เป็นเวลานานแล้ว

“...การฆ่าคนของเอี้ยบเซียง ไม่เคยพลาดพลังลั้มเหลวมาก่อน”

กอล่าตัวเคยวิจารณ์ไว้เช่นนั้น เอี้ยบเซียงเองก็เปี่ยมความเชื่อมั่น
ในตัวเอง แต่ตอนนี้มันคล้ายกระทั่งสุราขวดนี้ยังถือไม่มั่น

หลังมือเอี้ยบเซียงมีรอยแผลยาวเหยียดลึกล้ำสายหนึ่งเป็นริ้วรอย
ประทับที่รับรู้จากการฆ่าคนครั้งสุดท้ายของมัน

เป้าหมายการฆ่าของเอี้ยบเซียงเรียกว่าเอี้ยเจ็กกั้ง ไม่นับเป็นบุคคล
ร้ายกาจใด บรรดาผู้คนที่เอี้ยบเซียงเคยฆ่ามา ล้วนยอดเยี่ยมกว่าเอี้ยเจ็กกั้ง
มากนัก

กอล่าตัวที่ใช้มันไปฆ่าคนผู้นี้ เพียงเพื่อคิดฟื้นฟูความเชื่อมั่นของมัน
เนื่องเพราะมันปฏิบัติการลั้มเหลวมาสองครั้งแล้ว

มิคาดครั้งนี้เอี้ยบเซียงยังลั้มเหลวอีก

ดาบของเอี้ยเจ็กกั้ง แทบพันมือเอี้ยบเซียงขาดสะบั้น

นับแต่นั้น เอียบเซียงก็ไม่ได้รับมอบหมายให้ฆ่าคนอื่นอีก นับแต่นั้น
มันไม่มีวันใดที่ไม่ดื่มจนเมามายไม่ได้สติ

สุราในขวดทั้งเบียร์วและเผ็ดร้อน เม่งแซฮุ้นดื่มเพียงอีกหนึ่งขวดค็ว่ามีได้
เอียบเซียงกล่าวว่า “นี่มิใช่สุราดี เราทราบว่ามันไม่คุ้นเคยกับการ
ดื่มมัน แต่ไม่ว่าสุราเหลวเพียงไหน ยังดีเลิศกว่าไม่มีสุราดื่ม”

มันพลันหัวร่อ กล่าวต่อ “ก้อเล่าตัวยังยินยอมให้เราดื่มสุราเช่นนั้น
นับว่าดีต่อเรามากแล้ว ซึ่งความจริงเราตอนนี้เพียงคู่ควรกับการดื่ม
บัสสาวะฆ่าเท่านั้น”

เม่งแซฮุ้นไม่กล่าวอะไร มันไม่ทราบสมควรกล่าวอะไรดี
เอียบเซียงลั่นไถลลงจากยอดไม้ เอนร่างพิงลำต้นไม้ จับจ้องมอง
เม่งแซฮุ้นอย่างยิ้มแย้ม

เม่งแซฮุ้นกลับไม่กล้าชมดุษณี
ผู้ที่เคยพบพานเอียบเซียงมาก่อน ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง มันจะแปร
เปลี่ยนอย่างรุนแรงปานนี้

เอียบเซียงความจริงเป็นบุรุษหนุ่มงามสง่า แผงธาตุพระนางอันเด็ด
เดี่ยว ตลอดทั้งร่างเปี่ยมพลัง เปล่งประกายคุกคามคน คล้ายดาบที่ลับจน
คมวาวเล่มหนึ่ง

แต่ตอนนี้ดาบขึ้นสนิมแล้ว กล้ามเนื้อบอบช้ำหน้าเริ่มหย่อนยาน
ดวงตาแปรเปลี่ยนเป็นเลื่อนสลัวไร้ประกาย ส่วนท้องนูนออกมา กระทั่ง
สูมเสียงก็แปรเปลี่ยนเป็นแหบแห้ง

เอียบเซียงรับขวดสุรากลับลืน แหงนหน้าดื่มลงไปคำหนึ่ง พลัน
ทอดถอนใจกล่าวว่า “ระหว่างนี้อากาศพบหน้าของพวกเรา ยิ่งมายิ่งน้อย
ลง แต่เราไม่ตำหนิตาน ท่านแม่ดูแคลนเราก็สมควรอยู่ หากไม่ใช่ท่าน
เราคงจบชีวิตในเงื้อมมือเอี้ยเง็กถึงแล้ว”

ครั้งสุดท้ายที่กอล์ฟแล้วมอบหมายภารกิจฆ่าคนแก่เอียบเซียง นางเริ่มไม่เชื่อถือนั่น ดังนั้นให้เม่งแซฮุ้นสะกดตามติดอยู่ด้านหลัง

เอียบเซียงพอทำร้ายเอียบเซียงบาดเจ็บ เม่งแซฮุ้นก็ปรากฏกาย ปลิดชีวิตเอียบเซียงในกระบี่เดียว

นับแต่นั้นเม่งแซฮุ้นก็ดำรงตำแหน่งแทนที่เอียบเซียง กลับกลายเป็นผู้ช่วยอันดับหนึ่งของกอล์ฟแล้ว

เอียบเซียงยิ้มอีกครั้ง กล่าวว่า “ซึ่งความจริง ครั้งนั้นเราทราบแต่แรกว่าท่านติดตามมา ดังนั้นเรา...”

เม่งแซฮุ้นพลันตัดบทว่า “ครั้งนั้นข้าพเจ้าไม่บังควรติดตามไป”

“เพราะเหตุใด?”

“ท่านทราบว่า กอล์ฟแล้วให้ข้าพเจ้าติดตามไป ทราบว่านางไว้วางใจท่าน ดังนั้นท่านสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเอง ข้าพเจ้าหากไม่ไป ท่านต้องปลิดชีวิตเอียบเซียงได้”

เอียบเซียงยิ้มออกมา รอยยิ้มรันทดหุดูยิ่งกล่าวว่า “ผิดแล้ว ตอนที่เรารับมอบหมายให้ฆ่าลู่เล่าซาก็ทราบว่านับแต่นั้นไม่มีทางฆ่าคนได้อีก”

ลู่เล่าซาเป็นบุคคลแรกที่หลุดรอดจากเป้าหมายการฆ่าของมัน นับเป็นครั้งแรกที่มันทำงานล้มเหลว

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ลู่เล่าซาเป็นอันทพาลชั่วร้าย ปล่อยเงินกู้เรียกดอกเบี้ยสูงลิบลัว ชูตรีตขาวสัมมาชีพอย่างโหดร้าย ปกติท่านซึ่งซึ่งคนประเภทนี้ที่สุด ข้าพเจ้าอดสงสัยมิได้ว่า ตอนนั้นท่านโง่ไม่สามารถตัดสินใจลงมือ?”

เอียบเซียงฝันยิ้มกล่าวว่า “เราก็ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด เพียงรู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมาอย่างกะทันหัน เบื่อหน่ายจนไม่คิดจะทำเรื่องราวใด อาจบางที่ท่านไม่เข้าใจความรู้สึกประการนี้”

คำ “เบื่อหน่าย” คล้ายเข็มอันแหลมคมทิ่มแทงใส่จิตใจเม่งแซฮุ้น

หางตาเม่งแซฮุ้นเริ่มสั่นกระตุกอีกครา เน้นนานให้หลังจึงเน้นเสียง
ทีละคำ

“ข้าพเจ้าเข้าใจ!”

“ท่านเข้าใจ?”

“ข้าพเจ้าฆ่าคนมาสิบเอ็ดคนแล้ว”

เอี้ยบเซียงเงียบงันเน้นนาน พลันถามว่า “ท่านทราบหรือไม่ว่าเรา
ฆ่าคนมากน้อยเท่าใด?”

เม่งแซฮุ้นไม่ทราบ นอกจากกอล่าตัว ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ

ภารกิจฆ่าคนทุกครั้ง ล้วนปกปิดเป็นความลับสุดยอด ไม่อาจ
แพร่พรายต่อผู้ใดเด็ดขาด

เอี้ยบเซียงเน้นเสียงว่า “เราฆ่าคนทั้งสิ้นสามสิบคน ไม่มากไม่น้อย
สามสิบคนพอดี!”

มือของเม่งแซฮุ้นระริก รีบตีมสุราคำหนึ่ง พริ้มตากลืนลงคอ ค่อย
ระบายลมยาวๆ จากปาก กล่าวต่อ “ภายหน้าท่านต้องฆ่าคนมากมายปานนี้
อาจบางทีมากกว่านี้ เนื่องจากท่านมีอาจไม่ฆ่า ไม่เช่นนั้นท่านจะกลับ
กลายเป็นเช่นเรา!”

ลำไส้เม่งแซฮุ้นบิดปั่นป่วน บังเกิดความรู้สึกคิดใคร่อาเจียน

เอี้ยบเซียงคือกระจกเงา สะท้อนเห็นถึงชีวิตของมือสังหาร!

จากสภาพของเอี้ยบเซียง เม่งแซฮุ้นคล้ายคาดคำนวณอนาคตของ
ตนเองได้

เอี้ยบเซียงกล่าวอีกว่า “แต่ละคนล้วนมีชะตากรรมของตนเอง
ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนยอมรับชะตากรรม มีเพียงส่วนน้อยที่สามารถต่อสู้ขัดขืน
สามารถเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตตนเอง เราเพียงแค่นที่ตนเองโฉนมิใช่บุคคล
ประเภทหลัง?”

ดวงตาคมองหม่นของเม่งแซฮุ้นทอประกายวูบหนึ่ง กล่าวต่อ “แต่

เราก็มีโอกาสผันแปรวิถีชีวิตคราหนึ่ง”

เม่งแซฮุ้นทวนคำว่า “ท่านมีโอกาส?”

เอี้ยบเซียงทอดถอนใจกล่าวว่า “มีอยู่ครั้งหนึ่ง เราเคยพบพานสตรีนางหนึ่ง นางยินยอมติดตามอยู่ร่วมกับเรา ตอนนั้นเราหากตั้งใจนำนางไป ตอนนี้อาจมีวิถีประเสริฐเลิศกว่านี้ มาตราว่าต้องตายก็ตายอย่างประเสริฐ”

เม่งแซฮุ้นถามว่า “ตอนนั้นท่านไหนไม่ทำเช่นนั้น?”

ประกายตาเอี้ยบเซียงหมองหม่นลง แก้วตาหดเล็กลงเพราะความปวดร้าว ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าวอย่างสะทกสะท้าน “อาจบางที่เราเป็นตัวโง่มที่ทั้งเงาทั้งมัดซบทั้งขวัญอ่อน เราไม่กล้าทำเช่นนั้น”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ท่านมิใช่ไม่กล้า หากแต่ไม่อาจตัดใจ”

เอี้ยบเซียงกล่าวว่า “ไม่อาจตัดใจยิ่งเงาดีกว่า เราเพียงมุ่งหวังท่านอย่าได้โง่มเฉกเช่นเรา”

มันเฟ่งมองเม่งแซฮุ้น กล่าวต่อซ้ำๆ “โอกาสมีเพียงครั้งเดียว หากพลาดแคล้วจะไม่อุบัติซ้ำ แต่ชีวิตของคนต้องมีโอกาสเช่นนี้สักครา วิงวอนท่าน หากแม้มีสตรีนางหนึ่งรักท่านอย่างจริงใจ ยินยอมติดตามท่าน ขออย่าได้ปล่อยปละละเลย”

มันสะบัดหน้าไป เนื่องจากไม่ต้องการให้เม่งแซฮุ้นเห็นประกายน้ำตาในดวงตามัน

มันวิงวอนเม่งแซฮุ้น อาจบางที่ไม่ใช่เพราะเม่งแซฮุ้น หากแต่เพื่อมันเอง

ชีวิตมือสังหารของมันจะอย่างไรจบสิ้นแล้ว มันเพียงมุ่งหวัง สามารถเห็นชีวิตสืบต่อจากตัวเม่งแซฮุ้น

เม่งแซฮุ้นไม่กล่าวอะไร ความในใจของตนไม่อาจบอกต่อผู้คนได้

มีแต่เม่งแซฮุ้นเองที่ทราบ ว่า ตนเองยินยอมตายเพื่อเกล้าตัวตายเพื่อทดแทนพระคุณนาง

เอียบเซียงพลันกล่าวว่า “ท่านมีภารกิจต้องกระทำอีกกระมัง?”

เม่งแซฮุ้นผงกศีรษะรับ

เอียบเซียงกล่าวถามว่า “เป้าหมายการฆ่าของท่านครั้งนี้เป็นใคร?”

“ซุนเจ็กแป๊ะ”

นี่ความจริงเป็นความลับสุดยอด แต่ยามอยู่เบื้องหน้าเอียบเซียง
เม่งแซฮุ้นหาไม่ความลับได้ไม่

แก้วตาเอียบเซียงหดเล็กลงอีกครา ผ่านไปเนิ่นนานจึงถามว่า
“เป็นซุนเจ็กแป๊ะที่ได้รับยกย่องจากผู้คนทั้งแผ่นดินเป็นเล้าแป๊ะ (ท่านลุง)?”

เม่งแซฮุ้นกล่าวว่า “ท่านรู้จักมัน?”

“เราเคยพบพานมา”

เม่งแซฮุ้นถามว่า “ซุนเจ็กแป๊ะเป็นบุคคลเยี่ยงไร?”

“มันเป็นบุคคลเยี่ยงไรไม่มีผู้ใดบ่งบอกได้ เราเพียงทราบเรื่อง
ประการหนึ่ง”

“เรื่องอันใด?”

เอียบเซียงเน้นเสียงว่า “ไม่ว่าอดีตหรือปัจจุบัน เราไม่มีวันไปฆ่า
ซุนเจ็กแป๊ะ”

เม่งแซฮุ้นหนึ่งเสียบงันเนิ่นนานจึงกล่าวซ้ำๆ “ข้าพเจ้าก็เพียงทราบ
เรื่องราวประการหนึ่ง”

“ท่านทราบอันใด?”

เม่งแซฮุ้นเพิ่งตาไปสุดแสนไกล เน้นเสียงที่ละคำ “ข้าพเจ้ามีอาจ
ไม่ฆ่าซุนเจ็กแป๊ะ!”

ประมวลข้อยุติธรรม

สวรรคตได้ลิขิตโศกนาฏกรรมแก่บุคคลประเภทหนึ่ง

พวกมันคับแค้นเสียใจเดือดดาลทะยานจิตแต่ไม่อาจทำอะไรได้ ซึ่งความจริง เรื่องยุติธรรมในโลกมีมากมายยิ่ง มากมายจนทวิพยเนตรของฟ้าแทบสอดส่องไม่ทั่วถึง

ดีที่นอกจากสวรรคตแล้ว พวกมันยังมีเล่าแป๊ะ (ท่านลุง) เป็นที่พึ่งพิงเล่าแป๊ะไม่เคยสร้างความผิดหวังแก่พวกมันมาก่อน

ความหมายของคำว่า “เล่าแป๊ะ” หาใช่เพียงแปลได้ความว่า ท่านลุง หากแต่ครอบคลุมความหมายลึกซึ้งจนกว้างไกลไพศาลยิ่ง

ในจิตใจผู้คนจำนวนมาก เล่าแป๊ะเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจ เป็นความสนิทชิดเชื้อ และฝากฝังพึ่งพิง

พวกมันทราบ ไม่ว่าตนเองได้รับความลำบากถึงเพียงไหน เล่าแป๊ะล้วนสามารถคลี่คลายลุล่วง ไม่ว่าได้รับความคับแค้นปานใด เล่าแป๊ะล้วนระบายโทสะแทนพวกมัน

พวกมันเคารพเทิดทูนท่าน ไว้วางใจท่าน เหนกเช่นบุตรชายเชื่อมั่นต่อบิดาของตน

เล่าแป๊ะให้ความรักเมตตาพวกมัน ช่วยเหลือเกื้อกูลพวกมัน
โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดทั้งสิ้น

แต่ขอเพียงเล่าแป๊ะเอ๋ยปาก พวกมันยินยอมมอบทุกสรรพสิ่งแก่ท่าน
โดยไม่อิดเอื้อนบ้ายเบี่ยง

ขณะที่นักสูั้ตระกูลสูงส่ง บึงอิว่ฟิ่งกลับถึงบ้าน ถึงกับเมามายไม่ได้สติ

มันจำไม่ได้ว่าตนเองดื่มสุราในที่ใด และไม่ทราบตัวเอง ประคับ
ประคองตนกลับมาได้อย่างไร

ขณะที่มันมีสัมปชัญญะแจ่มใส จะไม่กลับบ้านเด็ดขาด

บึงอิว่ฟิ่งความจริงมีบ้านอันอบอุ่น แต่ตั้งแต่เจ็ดเดือนก่อน บ้าน
หลังนี้พลันกลับกลายเป็นขุมนรก

บ่าวทาสภายในบ้านล้วนหลับไหลแล้ว มันควานหาจนพบสุราที่
หลงเหลืออยู่ครึ่งขวด

มันยังไม่ทันรำ่าดื่มก็เริ่มอาเจียน อาเจียนน้ำเหลืองลงบนพรมเปอร์เซีย
ซึ่งท่วมเทเงินสามพันตำลึงซื้อหามา

เมื่ออาเจียนหมดสิ้นค่อยมีสติสัมปชัญญะแจ่มใส แต่มันไม่ต้องการ
มีจิตใจแจ่มใส

ขณะที่จิตใจแจ่มใส มันแทบถูกภาวะแวดล้อมบีบคั้นจนคลุ้มคลั่ง

บึงอิว่ฟิ่งทั้งรุ่มรวยทั้งมีชื่อเสียง...คนที่รุ่มรวยและมีชื่อเสียง
มักได้ภรรยาที่สวยสะคราญ

ภรรยา มันนามจุเล็ก ไม่เพียงงดงามสะคราญ ถึงกับงดงามจนแทบ
ทนทานรับไม่ได้ มันไม่อาจทนดูประกายตาอันละมโหม่เห็นกระหายของเหล่า
บุรุษ ขณะที่จับจ้องมองภรรยา มัน

มันถึงกับคิดใคร่ครวญควักดวงตาบุรุษเพศเหล่านั้นออกมา

แต่จุเล็กกลับขมขอบให้บุรุษจับจ้องมองนาง ขมขอบเห็นลักษณะ

ทำที่อันละโมบลุ่มหลงของเพศตรงข้าม

มาตรว่าเปลือกนอกนางเย็นชากระด้างดูจน่าแข็ง แต่บึงอิวฟัง
ทราบว่าจิตใจนางอาจคิดร่วมเรียงเคียงหมอน ลืมชิมรสชาติแปลกใหม่
กับบุรุษเพศนั้น

มันทราบมาก่อนที่จูลึกจะแต่งงานกับตน เคยร่วมเตียงเดียวกับ
บุรุษเพศมากมาย

ในคำศินวิวาท์ บึงอิวฟังพอเห็นท่าที่อันร้อนร่านเจเนจัดของนาง
ถึงกับคิดใคร่บีบเค้นลำคองนางตายคามือ แต่เมื่อเห็นดวงตากลมโต กลอก
กลิ้ง ริมฝีปากกรูปรกระจับของนาง มือทั้งสองข้างของมันก็เปลี่ยนเป็นโอบ
กอดนาง พุบอยู่บนอกอวบอูมสล้างหลังน้ำตาพร่างพดู

มันไม่มีวันคาดคำนวณได้ว่า นางร่วมเตียงเดียวกับบุรุษเพศมากมาย
เท่าใด

มันเพียงรู้จักชายชู้คนเดียว

บนเตียงนอนภายในห้อง ปราศจากผู้หลับนอน แสดงแน่ชัดนางยัง
อยู่บนเตียงชายชู้ผู้นั้น

บึงอิวฟังโถมเข้าห้องโถงใหญ่ ความหาสุราอีกขวดหนึ่ง ล้มตัวลงบน
พื้นหน้าประตู ร่ำดื่มต่อโดยไม่หยุดยั้ง จวบจนนอกหน้าต่าง บังเกิดเสียง
ชายเสื่อปะทะลมแว่วมา

ก่อนที่จูลึกจะแต่งงานกับมัน ความจริงเป็นนางโจรอันเลื่องชื่อ วิชา
ตัวเบายังยอดเยี่ยมกว่าบึงอิวฟังอีก

ตอนนี้นางย่อไม่ต้องโจรกรรมอีก แต่วิชาตัวเบาให้ความสะดวก
แก่นางมากมาย สามารถพลี๊วกายออกนอกหน้าต่างไปขโมย

ที่นางคิดขโมยตอนนี้ไม่ใช่สมบัติพิสดาน หากแต่เป็นบุรุษเพศ!

เทียนไขมหลายไกล้หมดสิ้น แต่เปลวเทียนยังสว่างไสว นางพลัน
ปรากฏที่เบื้องหน้าบึงอิวฟัง กัมศีระชะมองดูมัน ในดวงตาแฝงแววหยาบ

เหยียดดูแคลน

โบหน้านางชิตขาว ดวงตาตำขลับ ท่าทีเย็นชากระด้าง บุคลิกสูงส่งสง่า
ดูเผินๆ ละม้ายคล้ายหญิงม่ายที่ตกลงปลงใจไว้ทุกข์แก่สามี

ไม่ว่าผู้ใดก็คิดไม่ถึง นางเพิ่งออกไปกระทำเรื่องใดมา

บึงอ้วฟั้งกล่าวว่ “ท่านออกไปทำอะไร?”

มันแม่ทราบคำตอบดี แต่ยังไม่ถามมิได้

ประกายหยามเหยียดในดวงตาคูเล็กยิ่งเข้มข้นกว่าเดิมกล่าวเสียง
เย็นชา “ออกไปหาคน”

“หาผู้ใด”

จูเล็กกล่าวว่า “ยอมไปหาหมออ้อย”

คนในเมืองนี้ไม่มีผู้ใดไม่รู้จักหมออ้อย สันทรัพย์ของหมออ้อย ยิ่งมากล้น
กว่าคนภายในเมืองนับรวมกัน สตรีที่ผ่านมือหมออ้อย มีจำนวนมากกว่า
บุคคลอื่นเคยพบเห็นมา

ในบรรดาชาวพื้นเมืองสิบคน ต้องมีอยู่หกคนที่สวมใส่เสื้อผ้าซึ่งซื้อ
จากร้านแพรพรรณหมออ้อย ชาวที่รับประทานก็ซื้อมาจากร้านค้าข้าวสารหมออ้อย

ไม่ว่าท่านเดินถึงที่ใด พื้นที่เหยียบย่ำอยู่ได้ทำอาจเป็นที่ดินของหมออ้อย
สตรีที่ท่านพบเห็นอาจเคยผ่านมือหมออ้อย

ในตัวเมืองนี้ไม่ว่าท่านกระทำเรื่องใด ล้วนมีส่วนสัมพันธ์กับหมออ้อย
อยู่บ้าง

บึงอ้วฟั้งหน้าบิตเบี้ยวบั้นยาก กล่าวว่ “ท่าน...ท่านไปหาหมออ้อยไ
กัน?”

จูเล็กกล่าวว่า “ท่านต้องการทราบเราไปทำอะไรใช่ไหม?”

ดวงตานางทอประกายเยิ้มปานจะหยด โบหน้าชิตขาวก็แดงระเรื่อ
ขบริมฝีปากกล่าวต่อ “หมออ้อยก็ดีมีสุรา แต่ไม่คล้ายท่าน มันแม่ดีมีจน
เมามายยังใช้การได้!”

บึงอิวฟังปล้นกระโดดปราดขึ้น บีบเค้นลำคอของนางไว้กล่าวเสียง
แหบแห้ง “เราจะฆ่าท่าน”

“คิกคิก ท่านฆ่าเถอะ ท่านได้แต่ฆ่าข้าพเจ้า หากท่านกล้าฆ่าม้ออยู่
ข้าพเจ้าจึงเลือมใส่ท่าน”

บึงอิวฟังไม่กล้า ต่อให้มันรำตีเมจนเมามาย ก็ไม่กล้าลงมือ
มันคลายมือออก สองมือสั่นระริก แต่ยามเมื่อเห็นรอยยิ้มเย้ยหยัน
บนใบหน้านาง ต้องรวบมือกำเป็นหมัดอีกครา

จูเล็กกรีตร้องว่า “ท่านอย่าได้...”

นางที่กรีตร้อง หาใช่ประหวั้นพรันพรึง หากแต่กำลังเย้ยเยาะ

บึงอิวฟังต่อยหมัดลงบนท้องน้อยนาง จูเล็กหงายร่างล้มลงกลับ
ยื่นมือโอบรอบคอฝ่ายตรงข้าม จุดลากบึงอิวฟังลงมา ปล່อยให้ล้มทับ
อยู่เหนือร่างนาง สูดกลิ่นหอมจรุงจากร่างนาง

บึงอิวฟังยังทุบตีนาง ต่อยใส่ทรวงอกอันนุ่มนัมและท่อนขาอัน
กลมกลึง

แต่มันลงมือเบาเกินไป จูเล็กกลับหัวร่อคิกคัก บิดกายไปมาด้วยที่ทำ
กระสันรัญจวน ช่วงขาเรียวงามสั่นระริก กระโปรงยาวลากดินตลบขึ้น
เผยเห็นถึงเท้าขาวผ่องละลานลื่นละมุน

บึงอิวฟังส่งเสียงหอบหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อย

จูเล็กแยกเท้าทั้งสองออก หัวร่ออย่างร้อนร่าณ กล่าววว่า “มาเถอะ
ข้าพเจ้าทราบว่ที่ท่านต้องการคือเรื่องนี ข้าพเจ้าแม้ร่วมกับมันมาแล้ว
แต่ยังสามารถสนองท่าน การสนองท่านหาลำบากกินแรงไม่”

บึงอิวฟังคล้ายถูกน้ำเย็นราดรดใส่ศีรษะ ปราดจากเร็วแรงใด ๆ อีก
มันกระทั้งทดลองยังไม่สามารถทดลอง ได้แต่เกลือกกลิ้งลงจาก
ร่างนางจวบจนถึงตำแหน่งที่ซึ่งอาเจียนเมื่อครู่

บึงอิวฟังยังคิดอาเจียนแต่อาเจียนไม่ออก ได้แต่ส่งเสียงรำไห้ออกมา

จูเลียททรงกายซ้าๆ ตกแต่งผมเผ้าที่จอนหุ พริบตานั่นนางคล้าย กลับกลายเป็นสตรีแพศยาร่านราคะ เป็นกุลสตรีผู้สูงส่งจับจ้องมองมัน อย่างเย็นชา กล่าวว่ “ข้าพเจ้าทราบ ท่านพอรำดีมีเมามายก็ใช้ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไปนอนแล้วอย่าได้มารบกวนข้าพเจ้าเด็ดขาด เนื่องเพราะข้าพเจ้า ต้องการหลับให้เต็มตา พรุ่งนี้จะได้มีสมาธิไปพบม้ออยู่”

นางหมุนตัวเดินซ้าๆ กลับเข้าห้องนอน กล่าวเสียงเย็นชา “นอกจาก ท่านจะฆ่ามัน ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายังคงไปหาม้ออยู่ทุกวี่วัน”

บึงอ้วฟั้งได้ยินเสียงปิดประตูลงกลอน มันยังคร่ำครวญหวนให้สืบต่อ จวบจนประหวัดนึกถึงบุคคลที่สามารถช่วยเหลือมันคนหนึ่ง

“เล่าแป๊ะ (ท่านลุง)...”

พอนึกถึงคนผู้นี้ จิตใจบึงอ้วฟั้งพลันสงบเยือกเย็นลง มันทราบว่ เล่าแป๊ะสามารถคลี่คลายปัญหาทั้งมวลให้

มีแต่ท่านเท่านั้น ไม่มีผู้อื่นอีก!

ผู้เฒ่าเตี้ยยืนอยู่หน้าเตียง มองดูบุตรที่งามสะคราญ น้ำตาไหลรินหลังไม่หยุดยั้ง

ผู้เฒ่าเตี้ยเป็นสั้มมาชีพผู้แร้นแค้น ชั่วชีวิตทำอะไรเอนาให้กับผู้อื่น ผู้เก็บเกี่ยวก็เป็นผู้อื่น มีแต่บุตรโชนผู้นี้จึงเป็นเครื่องปลอบประโลมใจมัน และเป็นชีวิตจิตใจของมัน

แต่ตอนนี่สั้มบัตอันหวงแหนของมันถูกผู้คนย่ำยีทำลายจนแทบไม่เป็นสารรูปผู้คน

ตั้งแต่หวนกลับมาเมื่อคืน นางก็สลบไสลตลอดเวลา ไม่ได้ฟื้นคืนสติมา ตอนที่นางกลับมา เสื้อผ้าตลอดทั้งร่างล้วนฉีกขาด บนผิวกายอัน ละเอียดอ่อน ปรากฏริ้วรอยเขียวคล้ำฟกซ้า ร่างแปดเปื้อนคราบโลหิต ตาขวาถูกต่อยบวมพอง คางกลมมนก็ถูกต่อยแหลกละเอียด

เมื่อคืนนางที่แท้ประสบชะตากรรมเยี่ยงโรมันไม่อาจคิดไม่หึกใจคิด
และไม่กล้านึกถึง

ตอนที่นางออกไปตักน้ำ ยังเบิกบานธรรมชาติ บริสุทธิ์ไร้เดียงสากระไร
ปานนั้น วาดวิมานอนาคตไว้อย่างบรรเจิดเพริศแพร้ว แต่ตอนที่นางโชซัด
โซเซกลับมา ทุกสรรพสิ่งล้วนพังทลาย

ก่อนที่นางจะล้มลง ได้บ่งบอกนามผู้คนสองคนออกมา

เป็นเตี้ยรจฉานในคราบมนุษย์สองตน!

ผู้เฒ่าเตี้ยปรารถนาใครบิวดคหอยมันสองกับมือ

มันย่อมทำไม่ได้

กังฮวงและกังเฟิงที่หยามย่ำยิบตรีมันเป็นอาคันตุกะของป้อมตระกูลฉือ
บิดามันสองเป็นสหายนำมิตรกับเป่าจู้ (ประมุขป้อม) ฉือแซซัง สองพี่น้อง
ตระกูลกังเองก็เป็นผู้ห้าวหาญอันเข้มแข็งในยุทธจักร เคยพิชิตเสียหลาย
พาดกลอนด้วยมือเปล่า

อาศัยกำลังผู้เฒ่าเตี้ยลำพังคนเดียว ไม่มีวันตอบโต้แก้แค้นตลอด
กาลนาน

แต่ฉือเป่าจู้เป็นบุคลิกเพียงธรรมชาติไม่ลำเอียงตลอดมา ครั้งนี้คงต้อง
ให้ความยุติธรรมแก่มัน...

ฉือแซซังเมื่อรับทราบเรื่องราวทั้งหมด ไบหน้าถึงกับแปรเปลี่ยน
เป็นเขียวคล้ำ ถลึงจ้องมองสองพี่น้องตระกูลกังที่เบื้องหน้า มันมันวณแขน
เสื้อจนสูง คล้ายคิดบีบคอบุรุษหนุ่มทั้งสองตายคามือ

กังฮวงกังเฟิงแม้กัมศึระต่ำ พยายามบั้นสีหน้าเป็นหวาดหวั่น
พรันพรึงแต่ดวงหน้ากลับปราศจากแว่หวั่นไหวแม้แต่น้อย

กังเฟิงผู้น้องกำลังจับจ้องมองปลายรองเท้าของตัวเอง ที่ปลาย
รองเท้าแปดเป็นนคราบลโหด เป็นโลหิตที่หลังจากร่างของบุตรีผู้เฒ่าแซ่เตี้ย

รองเท้าคู่นี้มันเพิ่งให้वानคนซื้อมาจากนครหลวง บัดนี้กลับแปด
เปื้อนโลหิตลดความงามของรองเท้าลงนับเป็นที่น่าเสียดายนัก!

ผู้เฒ่าเตี้ยตาลเตือจจนร่างสันระริก ต้องขมกลืนอย่างสุดชีวิต มัน
เชื่อว่าฉื่อแซซังต้องลงโทษสองพี่น้องตระกูลกั้งทำให้พวกมัน ไม่กล้ากระทำ
เรื่องเช่นนี้อีก

ฉื่อแซซังกล่าวเสียงทุ้มหนัก “พวกเจ้ากระทำเรื่องนี้จริง ๆ”

กั้งฮวงผงกศิระชะ กั้งเพ็งก็ผงกศิระชะ

ฉื่อแซซังกระซอกเสียงว่า “คิดไม่ถึงพวกเจ้ากล้ากระทำเรื่องเช่นนี้
เราในฐานะสหายบิดาเจ้า ต้องสั่งสอนพวกเจ้าแทนมันสักครา พวกเจ้า
ยินยอมพร้อมใจหรือไม่?”

กั้งฮวงตอบว่า “ยินยอม”

สีหน้าฉื่อแซซังค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า “พฤติกรรมพวกเจ้าแม่ชั่ว
ร้าย แต่นับว่ายังยอมรับผิด ไม่ได้ไปปิดต่อหน้าเรา บุรุษหนุ่มขอเพียง
ยอมรับผิด ยังเยียวยาแก้ไขได้อีกประการ ดีที่อาการเตี้ยโงวเนี้ยไม่หนัก
หนากระไร...”

ผู้เฒ่าเตี้ยตาพราพรายศิระชะมีนง คำพูดหลังถัดจากนั้นของฉื่อแซ
ซังมันไม่ได้ยินแม้สักคำเดียว

“อาการของนางไม่หนักหนาอะไร...” ต้องเป็นเยี่ยงไรจึงหนักหนา
สาหัส? อนาคตของนางย่อยยับไปกับมือเตี้ยรัจฉานสองตนนี้ ร่างอันบริสุทธิ์
ผุดผ่องแปดเปื้อนเป็นมลทิน นี่ยังไม่นับว่าหนักหนาสาหัส?!

ฉื่อแซซังกล่าวต่อ “นับแต่นี้พวกเจ้ายังกล้าทำเช่นนี้อีกหรือไม่?”

กั้งฮวงตาทอประกายกลอกลิ่งขึ้นวูบ มันทราบว่าเป็นเรื่องนี้ใกล้ยุติลง
กั้งเพ็งซิงกล่าวว่า “ไม่กล้าแล้ว”

ฉื่อแซซังกล่าวว่า “เห็นแก่พวกเจ้ากระทำผิดเป็นครั้งแรก เราจะ
พิจารณาโทษสถานเบา ลงโทษพวกเจ้าทำงานหนักในที่นี้เจ็ดวัน ค่าแรงงาน

วันละสามเหรียญล้วนเป็นค่าพยาบาลรักษาเตี้ยโกวเนี้ย”

มันตบโตะอย่างหนักหน่วงกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด “แต่ครั้งหน้าหากพวกเจ้ากล้ากระทำผิดอีก เราจะไม่ละเว้นผ่อนผัน”

โลหิตหัวทังร่างผู้เฒ่าเตี้ยคล้ายถูกสูบหมดสิ้น ไม่มีปัญญายื่นหยัดสืบไป
ค่าแรงงานวันละสามเหรียญ เจ็ดวันนับเป็นยี่สิบเอ็ดเหรียญสำหรับกับสองพี่น้องตระกูลกังเงินยี่สิบเอ็ดเหรียญเป็นทรัพย์สินเพียงส่วนเสี้ยว กลับซื้อพรหมจารีของบุตรมัน

สองพี่น้องตระกูลกังเดินก้มศีรษะออกจากห้องโถง ขณะเดินผ่านข้างกายผู้เฒ่าแซ่เตี้ยกลับฆ่าเลือดแลมันดวงตาทอประกายของผู้ประสพชัย
ผู้เฒ่าเตี้ยลำบากยากแค้นมาชั่วชีวิต ไม่ทราบได้รับความกระทบกระเทือนมากน้อยเท่าใด การเคี้ยวกรำสาหัสเพียงไหนได้รับความอภัยศปานใด

มันซาชินกับการหยามอภัยศของผู้อื่น เรียนรู้ถึงการกล้ากลืนรับโดย
คุณณี

แต่ตอนนี้ มันไม่สามารถบังคับตนเองอีกต่อไป โทมตรงเข้าหารวบรวมคว่ำปกเสือกังฮวง ทูบกระหน่ำใส่ทรวงอกมัน ตะเบ็งเสียงร่ำร้องว่า
“เราก็มีเงินยี่สิบเอ็ดเหรียญ เรียกเจ้เจ้ (พี่สาว) ม่วยม่วย (น้องสาว) เจ้ามา
เราก็คต้องการ!”

กังฮวงจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา ทั้งไม่เคลื่อนไหวและไม่ตีได้
หมัดของผู้เฒ่าเตี้ยพอด้อยใส่ร่างของมัน คล้ายแมลงปอขย่มเส้า
หินก็มีปาน

หน่วยยามภายในป้อมสองคนถลันเข้ามา รวบรวมจับมือผู้เฒ่าเตี้ย
กระซากร่างมันลอยขึ้นกลางอากาศ

ผู้เฒ่าเตี้ยพลันพบว่า ตนเองคล้ายวานรในกรงเหล็กตัวหนึ่ง ถูกผู้อื่น
เย้ยหยันย่ำยี กลั่นแกล้งก่อกวนไปชั่วชีวิต

เมื่อแซงชิงหน้าเครื่องเครื่องดลงกล่าวว่า “หากมิใช่บุตรเจ้าช่วยวณเชษฐ
ชน มันสองพี่น้องคงไม่กล้าทำเช่นนี้ ไม่เช่นนั้นพวกมันโยไม่กระทำต่อ
สตรีอื่นภายในป้อม สตรีในป้อมนี้ไม่เพียงมีบุตรเจ้าคนเดียว”

มันโบกมือกล่าวเสียงเกรี้ยวกราด “รีบกลับไปอบบรมสั่งสอนบุตรเจ้า
อย่าได้มาอาละวาดในที่นี้”

ความคับแค้นขมขื่นทะลักขึ้นถึงคอหอยผู้เฒ่าเตี้ย มันคิดสำรวจก็สำรวจ
ไม่ออก

มันคว้าเชือกเส้นหนึ่งคล้องกับชื่อกานบนเพดานห้อง

ผู้เฒ่าเตี้ยแค้นที่ตัวเองใช้การไม่ได้ แค้นที่ตนเองไม่สามารถดำเนิ
การตอบโต้อย่างยุติธรรมแก่บุตรตนเอง ได้แต่เบิ่งตาดูนางถูกเตี้ยรัจฉาน
หยามย่ำยีโดยมีอาจทำอย่างไรได้

“มีชีวิตอยู่เยี่ยงนี้ มีผู้ตายไปเสียจะประเสริฐกว่า”

มันขมวดเงื่อนบนปลายเชือก ยืนล่าคอเข้าไป ยามนั้นพลันเหลือบ
เห็นแดงโหมหลายใบ และองุ่นกองหนึ่งที่มุ่มห้อง

ทุกปีหลังฤดูเก็บเกี่ยว มันจะเลือกเฟ้นแดงโหมใบใหญ่ที่สุด องุ่นพวง
ที่รสหวานที่สุดประจำไร่ ลำเลียงไปมอบต่อคนผู้หนึ่ง แสดงออกถึงความ
รักความเคารพต่อคนผู้นี้

คนผู้นี้คือเล่าแป๊ะ!

พอประหวัดนึกถึงเล่าแป๊ะ ความคับแค้นที่สุ่มอัดอกพลันสลายคลาย
เนื่องเพราะผู้เฒ่าเตี้ยเชื่อมั่นว่าท่านต้องผดุงความยุติธรรมแก่มัน

เล่าแป๊ะเป็นบุคคลหนึ่งเดียวในชีวิตนี้ที่มันสามารถฝากฝังฝังฝัง

มีแต่ท่านเท่านั้นไม่มีผู้อื่นอีก!

ฉิกย่งสี่อ (เจ็ดผู้ท้าวหาญ) เป็นบุรุษหนุ่มที่เขารัววัย แกร่งกร้าว กล้าหาญ

เปี่ยมพลังอันเข้มแข็งเจ็ดคน

เพียงแต่พวกมันยังไม่เข้าใจความหมายของคำ “กล้าหาญ” โดยถ่องแท้

พวกมันกล้ากล่าวทุกถ้อยคำ กล้ากระทำทุกเรื่องราว
พวกมันเข้าใจว่านี่คือความกล้าหาญ หาทราบไม่ว่าความกล้าหาญ
เช่นนี้เป็นความโง่เขลาบัดซบเพียงไหน

พี่ใหญ่ของเจ็ดผู้ห้าวหาญเรียกว่าทิเซ็งกัง

น้องร่วมสาบานอีกหกคนของมันล้วนเป็นกำพร้า มีแต่ทิเซ็งกังมี
บ้านช่องเป็นหลักแหล่ง แต่มันกลับชมชอบร่อนเร่พเนจรที่เบื้องนอก

ชิวเทียน (ฤดูใบไม้ร่วง) เป็นฤดูแห่งการล่าสัตว์

วันนี้ทิเซ็งกังนำพี่น้องทั้งหกออกล่าสัตว์ที่ภูเขาดังชั่ว เพิ่งล่า
ได้กวางสองตัว แมวป่าตัวหนึ่ง และกระต่ายป่าหลายตัว พลันเห็นบริเวณ
หลังเขาปรากฏเปลวอัคคีลูกช่วงโชติจับขอบฟ้า

บ้านแก่งซัวจิง (หมู่ตึกหมื่นทัศน์) ของตวนซีเอี้ยปลุกสร้างอยู่หลังเขา
เอง

ตวนซีเอี้ยคือกู่แม่ (พี่ชายของมารดา) ของทิเซ็งกัง

ทั้งหมดพอเร่งรุดถึงบริเวณหลังเขา พบว่าที่เกิดเพลิงไหม้ เป็นหมู่ตึก
หมื่นทัศน์จริงๆ

เปลวอัคคีลูกฮือโหมร้อนแรง แต่ไม่มีคนดับไฟ คนของหมู่ตึกหมื่น
ทัศน์ทั้งเจ็ดแปดสิบคนไปที่ใดแล้ว?”

เจ็ดผู้ห้าวหาญพอโถมเข้ากองไฟก็ได้รับคำตอบ

บุรุษสตรีชราคนกรรจ์ของหมู่ตึกหมื่นทัศน์ทั้งสิ้นเจ็ดสิบเก้าคน
กลับกลายเป็นซากศพเจ็ดสิบเก้าซากแล้ว!

ทวนเงินคู่มือของตวนซีเอี้ยหักสะบั้นเป็นสองท่อน ปลายทวน

ปักตริ่งกับทรวงอกมันเอง

แต่ด้ามทวนหาได้อยู่ในมือมันไม่

สองมือตวนที่เอี้ยกำแนบแน่น เส้นเอ็นบนหลังมือขึ้นโปนดุจซาก

อสรพิษ

เป็นข้าวของใดทำให้มันยึดกุมอย่างแนบแน่น จวบจนตายยังไม่ยอม
ผ่อนคลาย?

ไม่มีผู้ใดทราบ ตวนที่เอี้ยก็ไม่มีโอกาสบอกออกมาตลอดกาล สองตา
จึงเบิกโพลง ตายในสภาพนอนตาไม่หลับ

ทิเซ็งกังมองดูเค้าหน้าที่บิดเบี้ยวแฉะ แก้วตาที่เบิกถลนด้วยความ
แตกตื่นเดือดดาล รู้สึกจิตใจเจ็บแปลบกระเพาะหดตัว

ทิเซ็งกังย่อกายลง ปิดเปลือกตาให้กับกู๋แป้ จากนั้นแกะนิ้วมือมัน
กลับแกะไม่ออก

ตวนที่เอี้ยกำมือแนบแน่นเกินไป โลหิตภายในกายล้นแข็งตัว
กระดูกก็แข็งทื่อแล้ว

เปลวอัคคีแลบเลียใกล้เข้ามา สาดส่องใบหน้าซีดขาวเขียวคล้ำของ
ทิเซ็งกังแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานผมเผ้าถูกเปลวไฟลามใส่จนเหม็นไหม้

เหล่าน้องร่วมสาบานรำร้องว่า “รีบไป ล่าถอยออกไปแล้วค่อยว่า
กล่าวกัน”

ทิเซ็งกังขบกรามกรอดพลันชักดาบฟันมือทั้งสองของกู๋แป้ขาด
เสมอข้อ ชุกเก็บไว้ในอกเสื้อ

น้องร่วมสาบานมันกล่าวอย่างตื่นเต้นสงสัย “ต่อให้ท่านต้องการดูว่า
ในมือมันกำสิ่งใดไปไม่ห้ามซាកศพออกไปด้วย?”

ทิเซ็งกังสันตริษะกล่าว “ยังคงฉาบปกิศจพท่านผู้เฒ่าเถอะ”

มันไม่เคยปิดบังน้องร่วมสาบานมาก่อน แต่ครั้งนี้กลับไม่บ่งบอก
ความในใจออกมา

ทิเช็งกังพลันบังเกิดกลางสังฆรณ์อันอัปมงคลชนิดหนึ่ง ทราบว่าวันนี้
มิเพียงไม่สามารถเคลื่อนย้ายซากศพในที่นี้ไป กระทั่งชีวิตตนเองสามารถ
คืนรณหลุตรอดหรือไม่ยังเป็นปัญหา

มันล่าถอยออกจากกองเพลิงอย่างรวดเร็ว น้องร่วมสาบานถาม
โพล่งว่า “พวกเราจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องในที่นี้?”

ทิเช็งกังขบกรามกรอดกล่าวว่า “ยุ่งเกี่ยวอย่างไร?”

“อย่างน้อยพวกเราสมควรสืบสาวว่า ผู้ใดเป็นฆาตกร?”

ทิเช็งกังไม่ทันกล่าวอะไร เบื้องหน้าสายตาทปรากฏเงาร่างสามสายขึ้น
เป็นนักพรตชุดครามสามคน พูกระบี่สี่เหลี่ยมพลั่วระย้อยเหนือไหล่
เคราขาวดอกเลาพัดพลั่วตามลม สูงสง่าราวเซียนวิเศษในแดนดิน
ทั้งสามย่อมน่าใช่ฆาตกร

ทิเช็งกังพลันใจหายวูบ น้องร่วมสาบานมันกลับร้องอย่างลึกลอด
“อึ้งซัวซัวอ้ว (สามสหายภูเขาอึ้งซัว) มาแล้ว ขอเพียงผู้อาวุธทั้งสามมา
ถึง ยังมีปัญหาใดคลี่คลายไม่ได้?”

สามสหายอึ้งซัวฉายาเจ็กเจียะ (ศิลาแดง) เจ็กฮุ้น (เมฆา) เจ็กจิว
(ธारा)

ทั้งสามแม้เป็นบรรพชิต แต่ท่องเทียวพิทักษ์ธรรมในยุทธจักร
ไม่เพียงมีเพลงกระบี่สูงล้ำเยี่ยมยอด มิหนำซ้ำประพุดตีแยงธรรม เป็น
แบบฉบับที่มีมือกระบี่วัยฉกรรจ์ยกย่องเทิดทูน

เจ็ดผู้ห้าวหาญก็ไม่นอกกฎเกณฑ์ พวกมันน้อมคารวะ

สามสหายอึ้งซัวหน้าตาเคร่งเครียดตั้งราวกับเมฆหมอกเดือนลับ
ของภูเขาอึ้งซัว

นักพรตธाराพลันกล่าวว่า “พวกเจ้าขวัญกล้าบังอาจนัก!”

นักพรตเมฆากล่าวเสียงทุ้มหนัก “เราทราบว่าคุณเจ้าประพุดตี
เหลวแหลกตลอดมา แต่คิดไม่ถึง พวกเจ้ากล้ากระทำเรื่องเช่นนี้”

นักพรตศิลาแลงน้อยครั้งจะกล่าววาจา

มันเจียบขริมตุ๊กก่อนศิลา แต่หัวใจยังกระต้างกว่า เย็นเยียบกว่า
ศิลาแลงอีก

หกในเจ็ดผู้ห้าวหาญหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องอย่างแตกตื่น “พวกเรา
กระทำเรื่องราวใด? เรื่องนี้ไม่ใช่การกระทำของเรา”

นักพรตธรรากะซากเสียงว่า “ไม่ใช่พวกเจ้ากระทำเป็นผู้ใดกระทำ?
โลหิตบนคมดาบพวกเจ้ายังไม่เหือดแห้งซัดๆ!”

โลหิตที่เปดเปื้อนบนคมดาบเป็นเลือดสัตว์ หาชโลหิตคน ด้วยสายตา
คมกล้าเยี่ยงสามสหายอึ้งซัวโฉนดูไม่ออก?

ทั้งหมดยั้งตื่นตระหนกกว่าเดิม แต่ทิวเข็งกั๊กกลับแปรเปลี่ยนเป็น
เยือกเย็นลง

เนื่องเพราะมันสังเกตุความนัยออกแล้ว มันไม่ต้องการตกตาย
โดยถูกปรักปรำเป็นมลทิน ดังนั้นต้องรักษาความเยือกเย็นไว้

นักพรตเมฆากล่าวเสียงเกรี้ยวกราด “พวกเจ้ายังมีคำพูดใดจะกล่าว?”

ทิวเข็งกั๊กพลันกล่าวว่า “เรื่องนี้เป็นกรลงมือของข้าพเจ้า น้องเรา
ไม่รู้เห็นอันใดทั้งสิ้น!”

นักพรตเมฆากล่าวว่า “เจ้าต้องการให้เราปลดปล่อยพวกมัน?”

ทิวเข็งกั๊กกล่าวว่า “ขอเพียงท่านปลดปล่อยพวกมัน ข้าพเจ้าประกัน
ว่าจะไม่แพร่พรายความลับใดๆ”

นักพรตศิลาแลงส่งเสียงเป็นครั้งแรก “ไม่อาจปล่อยปลละละเว้น
แม้สักคนเดียว ซ่า!”

กระบี่มันยังเร็วกว่าเสียงอีก

ประกายกระบี่วูบขึ้นแวบ ปราบกฏผู้ห้าวหาญคนหนึ่งแผดร้องโหยหวน
ถูกกระบี่ที่มแทงใส่ซัวหัวใจล้มฟุบลง

เจ็ดผู้ห้าวหาญมิใช่พี่น้องร่วมสาบานอื่นที่คบหาด้วยผลประโยชน์

ผูกพัน ทั้งไม่ใช่เพื่อนกิน ในระหว่างพวกมัน มีน้ำใจไมตรี มีคุณธรรมน้ำมิตรผูกพันกันจริงๆ

หนึ่งในจำนวนนั้นพอเสียชีวิต ที่หลงเหลือล้วนตาแดงฉานด้วยสายเลือด

พวกมันแม้สำนึกตัวว่าไม่ใช่คู่มือสามสหายอึ้งซั่วแต่พวกมันไม่กลัวตาย พวกมันเป็นเพียงเด็กหนุ่มเลือดลมร้อนระอุ ทั้งไม่รู้ซึ้งถึงคุณค่าความสำคัญของชีวิตและไม่เข้าใจโฉมหน้าของความตาย

ทีเซ็งกั๊งกลับเติบโตใหญ่แล้ว

มันพลันหมุนตัวฝ่าไปในกองเพลิง

มันที่หนีเอาตัวรอด หาใช่ขลาดเขลากลัวตาย เพียงแต่ไม่ต้องการตายอย่างมงายเช่นนี้

ทีเซ็งกั๊งทราบดีว่า หากพวกตนจบสิ้นชีวิต เจ็ดผู้ห้าวหาญจะถูกตราหน้าคาคโทษปรักปรำเป็นฆาตกรล้มล้างหมู่ตึกหมื่นทศัน ฆาตกรแท้จริงกลับมีชีวิตสืบต่อ

มันก็ทราบ สามสหายอึ้งซั่วไม่ยอมปล่อยให้วันมันเด็ดขาดตั้งนั้นจึงหลบหนีเข้ากองเพลิง

นักพรตศิลาแลงตวาดว่า “รีบไป อย่าปล่อยให้มันหนีรอดได้ เราจะจัดการทั้งห้าคนนี่เอง”

ประกายกระบี่ของมันแปลบปลาบดุจสายฟ้าคะนองฝนคมกระบี่กรีดถึงที่ใด ปรากฏหยาดโลหิตกระเซ็นซ่าน เหล่าผู้ห้าวหาญล้มตายดูจไปไม่ร่วง

นักพรตธारा นักพรตเมฆา โถมตามติดเข้ากองเพลิง

เปลวเพลิงแม้ใกล้มอดดับ แต่ยังไม่มอดอย่างรุนแรง

คราขาวดอกเลาของพวกมัน แปรเป็นอนสะเกิดไฟ มาตรแมน

อาศัยประกายกระบี่คุ้มครองกาย ตามร่างกายยังถูกเผาไหม้หลายแห่ง
ส่งกลิ่นเหม็นไหม้คลุ้ง

สามสหายอึ้งชั่วมีความเป็นอยู่เฉกเช่นเขียนเหนือโลกีย์ตลอดมา
ไม่เคยมีสภาพทุกข์ทูลุเช่นนี้มาก่อน

แต่ครั้งนี้พวกมันไม่คำนึงถึงทุกสรรพสิ่ง พวกมันเผลอต้องการชีวิต
ที่แข็งแกร่งให้จงได้?

นักพรตธรรารำร้องว่า “ที่แข็งแกร่ง เจ้าได้ยินเสียงแผดร้องของน้อง
ร่วมสาบานหรือไม่? เจ้าไม่แสบแสนใจ ยังนับเป็นสหายเอี่ยงไร?”

ไม่มีเสียงขานรับ มีแต่เสียงเผาไหม้ดังเพียะพะ

นักพรตเมฆาไม่สามารถสะกดกล้ำกลิ่น กล่าวว่า “พวกเรายังคงล่า
ถอยออกไปก่อน จะอย่างไรมันไม่มีทางหนีรอดได้”

ที่แข็งแกร่งไม่มีทางหนีรอดจริงๆ

หากมันหลบหนีออกจากกองเพลิง ก็ไม่อาจหนีรอดจากคมกระบี่
ของสามสหายอึ้งชั่ว

หากมันซ่อนกายอยู่ในกองเพลิง ต้องถูกคลอกตายทั้งเป็น

เปลวไฟมอดดับหมดสิ้นแล้ว

สามสหายอึ้งชั่วเริ่มตรวจตราที่เกิดเหตุ ซากศพทั้งหมดล้วนถูก
เผาไหม้เกรียม

นักพรตศิลาแลงกล่าวว่า “ซากศพมีมากน้อยเท่าใด?”

นักพรตธรราทอบว่า “เจ็ดสิบเก้าซาก”

นักพรตศิลาแลงหน้าเคร่งเครียด ผ่านไปเนิ่นนานจึงกล่าว “ที่แข็งแกร่งยังไม่ตาย”

“มันยังไม่ตาย”

“มันมิอาจไม่ตาย!”

นักพรตธรรมาพงศศิระษะ เริ่มตรวจค้นอีกครา

ในที่สุด พวกมันเสาะพบทางอุโมงค์อยู่ท่ามกลางซากอิฐกระเบื้อง
สายหนึ่ง

นักพรตธรรมาหน้าแปรเปลี่ยนจนบั้นยากกล่าวว่า “เกรงว่ามันหลบ
หนีออกจากอุโมงค์สายนี้แล้ว”

นักพรตเมฆากล่าวว่า “มันเป็นญาติกับตัวนซีเอี้ย ย่อมเคยมาอยู่ที่
นี้รู้จักอุโมงค์สายนี้”

นักพรตศิลาแลงเน้นเสียงว่า “รีบไล่”

นักพรตธรรมากล่าวว่า “ย่อมต้องไล่ ต่อให้ติดตามถึงสุดขอบฟ้า ก็
ไม่อาจปล่อยให้มันหนีรอดได้”

ทิเซ็งกั๋งหมอบพุงอยู่ในพงหนามมีดมีดกระทั่งเคลื่อนไหวก็ไม่ขยับเคลื่อนไหว

มาตราว่าตลอดทั้งร่างมันถูกขูดข่วนเป็นบาดแผล โลหิตยังไหลซึม
มาตราว่ามันไม่ได้รับประทานข้าวสักเม็ด ดื่มน้ำสักหยดสามวัน ทิวโหยจน
ตาพร่าพรายกระหายจนริมฝีปากปริแตก

แต่มันยังไม่กล้าขยับเคลื่อนไหว

เนื่องเพราะมันทราบ เบื้องนอกมีคนไล่ล่ามัน **โง้วลิ้มใต้เสียบ (ผู้กล้า
ดงพยัคฆ์)** เตี้ยฮ้าง แสบทุ้มเทศิษฐ์ทั้งหมดออกค้นหามัน

ผู้กล้าดงพยัคฆ์ความจริงเป็นสหายสนิทกับบิดามัน

ทิเซ็งกั๋งที่หลบหนีมาอยู่ที่นี้ ความจริงคิดขอความคุ้มครองจากมัน
ขอให้มันผดุงความยุติธรรม

แต่ผู้กล้าดงพยัคฆ์ยินยอมเชื่อถือน้ำคำพูดสามสหายอึ้งซัว ไม่ยอมรับ
ฟังข้อเท็จจริงจากมัน หากมิใช่มันดูออกกว่าสีหน้าผู้กล้าดงพยัคฆ์ไม่ถูกต้อง
ตอนนี้คงจบชีวิตได้คมกระบี่ของสามสหายอึ้งซัวแล้ว

กระทั่งผู้กล้าดงพยัคฆ์ยังไม่เชื่อถือน้ำมัน ยังมีผู้ใดยอมรับฟังข้อเท็จจริง?

ในยุทธจักรยังมีผู้ใดยินยอมให้ความคุ้มครองมัน เป็นเหตุให้ล่วงเกิน
สามสหายอึ้งฉั่ว?

ทิเซ็งกั๋งคว่ำหน้ากับดินโคลน น้ำตาราดรดพื้นดินจนชุ่มโชก
มันความจริงยินยอมตาย ไม่ยอมหลั่งน้ำตา แต่ตอนนี้กลับเศร้า
เสียใจจนแทบสิ้นหวัง

มืออันแห่งกรังทั้งสองข้างยังอยู่ในอกเสื้อทิเซ็งกั๋ง ที่กำอยู่ในมือผู้ตาย
คือหลักฐานกล่าวโทษฆาตกร

แต่ทิเซ็งกั๋งไม่อาจแสดงหลักฐานชิ้นนี้ต่อบุคคลอื่น อาจบางที่ผู้อื่น
นำมือสองข้างนั้นไปประจบสอพลอสามสหายอึ้งฉั่ว หากไม่ก็ทำลายหลัก
ฐานทิ้ง หากเป็นเช่นนั้น มันยังต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

ลมยามเย็นหอบเสียงสุนัขเห่าหวนโหยดังมา
ทิเซ็งกั๋งตอนนี้เฉกเช่นกับสุนัขตัวนั้น ทั้งยะเยียบเหินหนาว ทั้ง
อดอยากหิวโหย ทั้งคับแค้นรันทศ

มันถึงกับยังสู้อุณหภูมิไม่ได้

ทิเซ็งกั๋งพลิกตัวคราหนึ่ง แผ่นฟ้าปรากฏประกายดาวขึ้น ประกาย
ดาวยังคงงดงามเรืองรองเช่นกาลก่อน

...ประกายดาวมักนำมาซึ่งความหวังแก่ผู้คน

ทิเซ็งกั๋งพลันประหวัดนึกถึงคนผู้หนึ่ง

“เล่าเป๊ะ (ท่านลุง)!”

ในโลกหากยังมีคนหนึ่งเดียวที่ทิเซ็งกั๋งสามารถฝากฝังพึ่งพิง ท่านผู้นั้น
คือเล่าเป๊ะ

มีแต่ท่านเท่านั้น ไม่มีผู้อื่นอีก!

นี่เป็นพื้นพสุธาอันงดงาม ทิวทัศน์น่าดื่มด่ำ หมู่บ้านเขียวขจีดูจพรหม ขณะ
นอนอยู่ที่นี้ สามารถเห็นขุนเขาเขียวชอุ่ม เมฆขาวลอยฟ่อง และป้อม

ค่ายที่ตระหง่านง้ำอยู่ใต้เมฆขาวบนเขาเขียว

ป้อมค่ายแห่งนี้กรำร้างมานานปี เมื่อสิบกว่าปีก่อน บั้วนพังอ้วง (เจ้าหมื่นอินทรี) จึงตกแต่งเพิ่มเติม

ดังนั้นป้อมโบราณนี้ จึงเป็นสำนักใหญ่ของจับขี้พายพังปัง (พรรคสิบสองอินทรีเหิน) ประมุขพรรคบั้วนพังอ้วง (เจ้าหมื่นอินทรี) ประจำการอยู่ที่นี้ ดังนั้นในยุคจักรไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องสถานที่นี้แม้หญ้าสักฟ่อน ไม้สักต้น

ตอนนี้บุปผาร่วงโรยรา ต้นหญ้าแห้งเหี่ยวเหลืองซีด

แต่หนุ่มสาวทั้งสองหาน้ำพาไม่

ขอเพียงทั้งสองสามารถอยู่ร่วมกัน ไม่ว่าจะบุปผาเบ่งบานหรือบุปผาโรยรา ไม่ว่าจะเป็นฤดูใบไม้ผลิหรือฤดูใบไม้ร่วง ทั้งสองล้วนปลาบปล้ำประโลมใจ

ทั้งสองยังเยาว์วัย ผูกพันรักมั่น ฝ่ายบุรุษเพิ่งอายุสิบแปด อยู่ในวัยไล่เลี่ยกับนาง

เสียงหอบหายใจหยุดชะงัก เปลวพิศواسพลุ่งขึ้นถึงขีดสุด

มันนอนหนุนตักนาง รู้สึกสายลมนุ่มนวลกระไรปานนั้น หยาดฝนก็นุ่มนวลกระไรปานนั้น

สีหน้านางปรากฏรอยยิ้มอย่างเป็นสุข บังเกิดความเต็มตื่นต่อชีวิตอันสุขสม

แต่นางพอเห็นป้อมค่ายตระหง่านง้ำ รอยยิ้มพลันสลายกลายเป็นเยียมประกายปวดร้าว

เนิ่นนานให้หลัง ในที่สุดนางทอดถอนใจกล่าวเสียงอ้ออิ่ง “เซี่ยวบู๊ (บู๊น้อย) ท่านความจริงไม่บังควรชมชอบข้าพเจ้าเช่นนี้ และดีต่อข้าพเจ้าปานนี้”

เซี่ยวบู๊ลูบคลำไหล่ลั่นละมุนของนาง กล่าวว่า “เพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะข้าพเจ้าไม่คู่ควร”

นางกะพริบตา น้ำตาไหลรินหลังกล่าวต่อซ้ำๆ “ท่านก็ทราบข้าพเจ้า
เพียงเป็นหญิงรับใช้ผู้อื่น หัวสรรพวงค์กายข้าพเจ้าเป็นของผู้อื่น หาก
ผู้อื่นให้ข้าพเจ้าตายข้าพเจ้าก็ไม่อาจมีชีวิตสืบไป”

การลอบไล่ของเซี่ยวบูเปลี่ยนเป็นโอบกอด กล่าวเสียงนุ่มนวล “ไต่ไต่
อย่าได้กล่าวเช่นนี้อีก ขอเพียงใจท่านเป็นของเรา ใจเราเป็นของท่าน
พวกเราไม่ต้องเกรงกลัวทุกเรื่องราว”

มันโอบกระชับกระไรปานนั้น โอบรัดจนหัวใจไต่ไต่หลอมละลาย
แต่น้ำตานางอดไหลหลังมิได้ กล่าวอย่างหม่นหมอง “ข้าพเจ้าไม่
เกรงกลัวได้อื่น เพียงกังวลสักวันหนึ่งความสัมพันธ์ของพวกเราจะถูก
ผู้อื่นพบเห็น”

เมื่อนึกถึงวันนั้น จิตใจนางต้องบังเกิดความประหวั่นพรหวั่นพริ้งสุด
บรรยาย เนื่องจากนางเคยเห็นเวลาที่จู๋ยิ่น (นาย) นางดาลเดือดกับตา
จู๋ยิ่นนางคือเจ้าหมื่นอินทรี!

ตอนที่เจ้าหมื่นอินทรีบันดาลโทสะ ไม่มีผู้ใดสามารถทัดทานได้
นางพลิกตัวโอบกอดเซี่ยวบูแนบแน่นกล่าวว่า “เล่าเอี้ยจื้อ (นายผู้เฒ่า)
ต้องไม่อนุญาตข้าพเจ้าอยู่ร่วมกับท่านแน่นอน ท่านสมควรทราบมัน
ปกครองบริวารเข้มงวดปานใด หากมันทราบเรื่องนี้...”

เซี่ยวบูพลันใช้ริมฝีปากปิดปากนาง ไม่ให้นางกล่าวต่อ
แต่ริมฝีปากมันก็เย็นเฉียบ ร่างก็สั่นระริก กล่าวว่า “เราไม่ยินยอม
ให้ผู้ใดทำลายความสัมพันธ์ของพวกเรา...”

มันพลันกล่ำกลืนคำพูดไว้ เนื่องจากมันพบว่าร่างนุ่มน้ม อ่อน
ระทวยของไต่ไต่ พลันแปรเปลี่ยนเป็นแข็งทื่อ

เซี่ยวบูหันกายเงยหน้าขึ้น ก็เหลือบเห็นเจ้าหมื่นอินทรี!

ในสายตาผู้คนจำนวนมาก เจ้าหมื่นอินทรีมิใช่มนุษย์ หากแต่เป็นเทพเจ้าทมิฬ

หากมันมีเทพเจ้าจริง อย่างนั้นส่วนสัดของเจ้าหมีอินทรียังสูง
ตระหนังกว่เทพเจ้าจริง โคมหน้ามันยังเกรี้ยวกราดกว่าเทพเจ้าที่แท้จริง
ขณะที่มันจู่โจมลงมือ แม้ปราศจากฟ้าแลบฟ้าร้องก็สามารถบันดาลให้ฟ้า
ดินเปลี่ยนสี

เชื่อว่าภูมิจำนักศึกษ้อ่อนแอ ไร้เรี่ยวแรงฆ่าไก่ มันไม่เพียงแตกฉาน
อักษรศาสตร์ ยังมีพลังฝีมือมิใช่ชั่ว

แต่เจ้าหมีอินทรีพอสะบัดฝ่ามือหิมะออกมาออกเชื่อว่าภูมิจำนักไม่สามารถ
ปิดป้องปะทะ และไม่มีปัญญาหลบหลีกได้

มันถึงกับได้ยินเสียงกระดูกชายโครงของตนเองหักสลายอย่างชัดเจน
ในภวังค์เคลิบเคลิ้มสลบไสล เชื่อว่าภูมิจำนักได้ยินเสียงคร่ำครวญของ
ไตไตและประกาศิตของเจ้าหมีอินทรี

“เราทราบว่าคุณเป็นบุตรชายของหัวหน้าสำนักคุ้มกันภัยตั้งภูมิจำนำกล่าต่อ
เห็นแก่มันเคยทำงานให้กับเรา วันนี้จะภยละเว้นชีวิตเจ้า แต่ครั้งหน้า
หากเจ้ากล้าแวงมาอีก เราจะใช้มาห้าตัวฉีกกระดูกสังขารเจ้า”

คำพูดที่เปล่งจากปากเจ้าหมีอินทรี ไม่เคยมีคนเคลือบแคลง
สงสัยมาก่อน หากมันบอกว่าจะใช้มาห้าตัวแบ่งสังขารท่าน ประกันว่าไม่
ใช้วิธีอื่นฆ่าท่าน และไม่ใช้มาเพียงสี่ตัวเด็ดขาด

เจ้าหมีอินทรีตวาดสำทับว่า “หามันกลับไปบอกต่อภูมิจำนำกล่าต่อ หาก
มันต้องการให้บุตรชายสืบตระกูลก็อย่าได้ปล่อยมันออกจากบ้าน!”

นับแต่นั้นภูมิจำนำกล่าไม่กล้าปล่อยให้บุตรชายออกจากบ้าน เนื่องจากมันมี
บุตรโตนเพียงคนเดียว

แต่ภูมิจำนำกล่าต่อไหนเลยห้ใจทนเห็นบุตรโตนซุบซิดลง ทรวดโทรมลงทุก
วี่วันได้?

มันเคยไปวิงวอนเจ้าหมีอินทรี ขอให้ยกไตไตแก่บุตรชายมัน

คำตอบของเจ้าหมื่นอินทรี คือฝ่ามือตบไล่ไปหน้าผาดหนึ่ง
เจ้าหมื่นอินทรีหากปฏิเสธบุคคลอื่น ก็ปฏิเสธเพียงครั้งเดียว ไม่มี
ผู้ใดกล้าไปขอร้องมันเป็นคำรบสอง
ขณะที่ผู้อื่นเก็บเกี่ยวรวงข้าวและดอกผล ชีวิตของเขี้ยวบู๊กลับใกล้
สิ้นสุด

เขี้ยวบู๊ไม่ดื่มไม่กิน ตกอยู่ในภวังค์สลบไสลตลอดทั้งวัน ละเมอเพื่อ
พราวีเรียกแต่นามของนางในดวงใจ

เสียงละเมอเพื่อพราวีของมัน บีบคั้นจิตใจบู๊เล่าตจนแหลกลสาย
มันยินยอมเสียสละทุกสรรพสิ่งเพื่อช่วยเหลือบุตรชาย แต่ไม่สามารถ
กระทำได้

บู๊เล่าต่อได้แต่เบิ่งตาบุตรมันตกลตาย

มันเองก็ไม่คิดมีชีวิตสืบต่อ

ยามนั้นบู๊เล่าตพลันได้รับเทียบ (บัตร) เชิญของคนผู้หนึ่ง นี่เป็น
สหายที่มันรู้จักตั้งแต่เล็ก ทั้งสองมีอายุไล่เลี่ยกัน แต่มันกลับเรียกหาคน
ผู้นี้เป็น

“เล่าแป๊ะ (ท่านลุง)!”

เพียงสองคำนี้ ก็แสดงให้เห็นถึงความเคารพเทิดทูนที่มีต่อบุคคลนี้
บู๊เล่าตเพียงแค่นั้นที่ตนเองใจไม่ฉุกคิดถึงท่านผู้นี้แต่แรก ในได้หล้า
มีแต่ท่านผู้นี้ที่สามารถช่วยเหลือบุตรชายมัน

มีแต่ท่านเท่านั้น ไม่มีผู้อื่นอีก!

“เล่าแป๊ะ” ที่กล่าวนามมา มีชื่อจริงว่าซุนเง็กแป๊ะ และเป็นเป้าหมาย
ฆ่าฟันของเม่งแซฮุ้นเอง

